DEN *danske* STJERNE

September 1980 129. årgang Nummer 9

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

September 1980
Årgang 129
Nummer 9

Inholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms of porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed hn the Federal Republic of Germany

PBMA 0493 DA

FØLGERNE AF AT VÆLGE IKKE AT TRO

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg kender to mænd, som begyndte tilværelsen på næsten samme måde. Begge blev født af aktive SDH-forældre, som boede i samme nabolag. De hørte til samme ward, de havde de samme lærere, den samme biskop, de samme venner, og de gik endda i samme skole.

I dag er disse mænd så forskellige, som det kan tænkes, ikke blot med hensyn til det, de foretager sig, men også i deres livsfilosofi og i omfanget af deres åndelighed. De er begge højtuddannede og har økonomien i orden, men så hører ligheden også op. Den ene har en ansvarsfuld stilling i kirken og har en familie med sønner og døtre, som har æret og respekteret deres forældre, og som selv har levet i henhold til evangeliets lære og stræbt efter at være til ære for deres gode forældre, deres kirke og samfundet.

Den anden mand drev efterhånden bort fra kirken, giftede sig med et ikke-medlem og blev far til børn, hvoraf mindst to bestandigt gav anledning til bekymringer og besvær på grund af påvirkninger i tilværelsen, som fik dem til ustandseligt at komme i konflikt med loven - kørsel i spirituspåvirket tilstand, narkotikamisbrug, osv.

Vi ser sådanne kontraster i livsstil overalt omkring os, og det er ikke min hensigt at dømme nogen eller at sige, hvem der er ansvarlig for, at noget sådant sker. Men da mand nummer to kom til mig for at søge råd i sin kvide, fik det mig til at tænke over, hvilke påvirkninger det var, der trak denne mand og andre bort fra deres tro og overbevisning. Jeg spekulerede over de omstændigheder, der havde bragt disse to mænd til deres forskellige stader i

livet og mindedes Paulus' advarsel til de to ældster i kirken i Efesus, da han sagde:
„Så giv da agt på jer selv og på hele den hjord, i hvilken Helligånden satte jer som tilsynsmænd, for at I skal vogte Guds kirke, som han købte sig med sit eget blod.

Jeg ved, at efter min bortgang skal der iblandt jer komme glubske ulve, som ikke vil spare hjorden. Og af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig" (Ap. G. 20:28-30).

Efter at han senere havde givet udtryk for sin tak til Gud for den kærlighed, trofasthed og håb, som kolossenserne havde udvist, da de antog Jesu Kristi evangelium, advarede Paulus dem med disse ord:

„Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig visdom og tomt bedrag, som støtter sig på menneskers overlevering og verdens 'magt', ikke på Kristus" (Kol. 2:8).

Hvorfor lader nogle mennesker sig bedrage af menneskers filosofi, mens andre er i stand til at antage evangeliet og de forskellige lærdomme ved tro? Nogle er som Tomas, der ikke var sammen med De Tolv, da Jesus viste sig for dem efter sin opstandelse. I husker, at Tomas sagde:

„Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder, ja, stikker min finger i naglegabene og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke."

Da Jesus otte dage senere viste sig, og Tomas var sammen med de andre, sagde Jesus:

„Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!"

Og efter Tomas' godkendelse sagde Frelseren:

„Tomas, fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror" (Johs. 20:25, 27, 29).

Somme tider tror jeg, vi synes, der er mere ordstrid og usikkerhed og antikrist følelser i verden i dag end nogen sinde før. Måske er det rigtigt i betragtning af verdensbefolkningens størrelse, men der har altid været afvigere og forfølgere og falske profeter, som ville lede folk på afveje og tilintetgøre eller skade Gud Faderens guddommelige plan.

Her er, hvad præsident Joseph F. Smith sagde i oktoberkonferencen i 1909:

„Der har måske aldrig været noget tidspunkt, hvor der har været flere falske profeter, end der er i dag; hvor der har været flere synske mennesker og flere falske Krister, end der er i dag. Vi får breve fra dem og befalinger og trusler fra dem, samt opfordringer, advarsler og åbenbaringer fra dem næsten hver eneste dag. . . Der er ingen, der kan fostre tåbelige ideer eller foreslå oprettelse af en eller anden kirke, uden at de - ligemeget hvor inkonsekvente påstandene er - alligevel finder tilhængere, der er lige så tåbelige som de selv, og som har lige så ringe kundskab.

De hellige kan kende sandheden. Der er givet de trofaste sidste dages Hellige ret til at kende sandheden, som

Gud kender den; og ingen magt under det celestiale rige kan føre dem på vildspor, formørke deres forståelse, skygge deres sind eller svække deres tro og deres kendskab til grundsætningerne i Jesu Kristi evangelium. Det kan ikke lade sig gøre, for Guds lys overstråler fejltagelse og usandhed; derfor vil de, der besidder Kristi lys, åbenbaringens ånd og viden om Gud, hæve sig over alle disse påfund i verden; de ved, at denne lære er af Gud og ikke af mennesker. (CR, okt. 1909, s. 9).

Vi er så heldige at forstå formålet med Kristi mission, at have evangeliet, at blive ledet af en Guds profet og blive opmuntret af generalautoriteternes og andres vidnesbyrd, når de vidner om Jesu Kristi evangeliums sandhed. Vi opfordres til at studere og personligt tilegne os kundskab om, at dette værk er sandt, og hver enkelt kan få dette vidnesbyrd gennem studium og bøn.
I oktober 1935 sagde ældste Stephen L. Richards, der dengang var medlem af De tolv Apostles kvorum, følgende ved generalkonferencen:

„Jeg mener, at det kræver lige så høj en grad af intelligens at forstå og tyde det, der hører ånden til, som det kræver at forstå videnskabelige sandheder og andre verdslige forhold. Jeg mener, at opnåelse af kundskab om religion er lige så godt og anbefalelsesværdigt og stort som at opnå dygtighed indenfor videnskab, forretningsverdenen og i alle andre verdslige forhold.
Jeg er også sikker på, at et meget stort antal mennesker i denne verden ikke tror det. Jeg er overbevist om, at verdens mennesker, efter deres egen mening, i den grad har nedvurderet det åndelige livs og åndelig aktivitets placering, at de er blevet vænnet fra troskabsfølelse overfor religiøse institutioner, åndelig forståelse og den del af verden, der ligger ud over den såkaldte naturlige verden. For mig er det den største ulykke, der kan ske mod den menneskelige familie, og jeg mener, at vor kirkes ungdom ulykkeligvis ikke er uimodtagelig for denne verdslige filosofis indflydelse, en filosofi som i den grad har påvirket menneskenes sind og tanker."

Han gav udtryk for stor bekymring for de unge, som udsattes for verdslige filosofier, der fornægter eksistensen af den åndelige verden, og udtalte:
„Deres uddannelse har i høj grad bidraget til denne situation, måske ikke bevidst men ikke desto mindre er det tilfældet, for jeg er helt sikker på, at der findes mange unge mænd og kvinder, som har mistet troen og er afveget fra gamle vaner og traditioner, fordi disse ting ikke blot er blevet undladt men bevidst er blevet ignoreret og ofte undertrykt af uddannelsessystemer og sådanne indflydelser, som de unge er kommet under påvirkning af. . .

Jeg er sikker på, at når jeg retter en appel til landets lærere om at opmuntre deres elever til at være åbne overfor sådanne spørgsmål, som har haft indflydelse på deres fædres tro, så taler jeg ikke blot ud fra vor egen kirkes følelser men også på alle an-

dre gode religiøse menneskers vegne, de som prøver at give deres unge i deres kirke den ånd, den teologi og de traditioner, som de fostrer.

Det er så let at miskreditere tro i denne verden med al dens materielle goder, denne videnskabens verden, hvor vi har lagt så stor vægt på alle de videnskabelige processer og udviklinger, som vi har været så optaget af de sidste få tiår. Det er så let at sige noget, der kan underminere tro. Jeg ville ønske, at de, der har i deres magt at danne de unges meninger, udforme deres karakter, ville være en smule mere forsigtige.

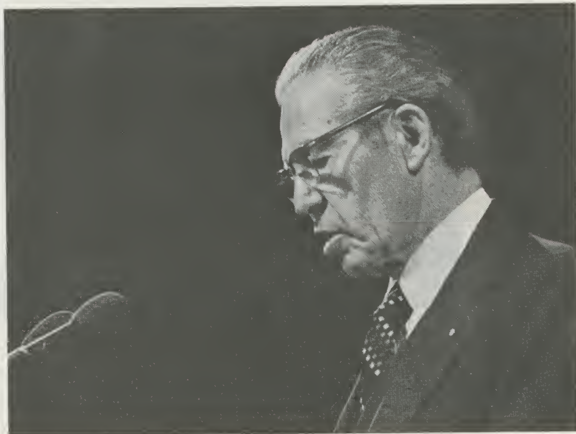
Som skatteyder og trofast støtte af systemet med offentlige skoler, et system, som jeg beundrer, som jeg betragter som én af de vigtigste faktorer i racens civilisation, som jeg altid har anset for at være en vigtig del af demokratiet, og hvoraf mine børns uddannelse afhænger, har jeg altid haft det synspunkt, at de, som har fået betroet den undervisning, ikke har nogen som helst ret til på nogen måde eller med et enkelt ord at fremme en tanke, der vil bidrage til at underminere mine børns tro og føre dem bort fra livsanskuelsen om tro.

Vore unge er især modtagelige for en indflydelse, der fører dem væk fra troen, fordi de efter min mening ikke altid har tilstrækkelig og passende forståelse af Kristi evangelium. Somme tider frygter jeg, at de bekymrer sig så meget om påbudene og forbudene og fordømmelserne, at de undlader at påskønne det positive, smukke, livgivende og glade budskab i Jesu evangelium. . .
Jeg ville ønske, at det var muligt for os at lære vore unge, at al den vedvarende tilfredsstillelse, som de nogen sinde kan ønske sig, alle livets virkelige glæder og fornøjelser, kan blive deres ved at følge og ikke ved at arbejde imod de evangeliske principper" (*Conference Report*, oktober 1935, s. 94-95).
Der findes ingen lykke eller fred i sindet undtagen ved efterlevelse af Guds befalinger. Der findes ingen frelse eller evigt liv undtagen ved antagelse af evangeliet og efterlevelse af dets lærdomme. Der findes ikke noget problem for verdens nationer og mennesker, for hvilke der ikke kan findes svar i Jesu Kristi evangelium. Han kom til jorden netop med det formål - at give os en plan for liv og frelse, hvorved vi kunne glæde os over lykke og evigt liv.

Må jeg minde om budskabet, Paulus gav til efeserne:
„Der er ét legeme og én ånd, ligesom I også blev kaldet til ét håb ved jeres kaldelse,
én Herre, én tro, én dåb,
én Gud, alles Fader, som er over alle, gennem alle og i alle!
Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere;
for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,
indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål

blæser, ved menneskers terningespil, af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde,
så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden når de underfundigt forleder til vildfarelse.
Nej, sandheden tro skal vi i kærlighed i ét og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv" (Efes. 4:4-6, 11-15). □

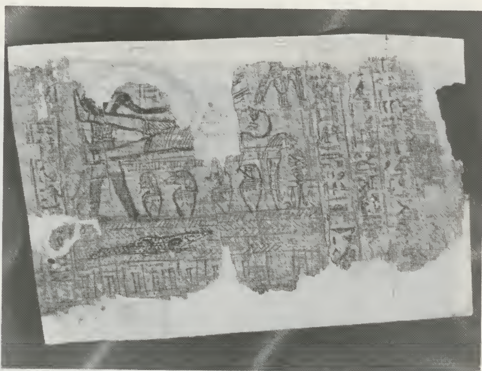
N. Eldon Tanner

Den kostelige Perle:

EN ENESTÅENDE HELLIG SKRIFT

James R. Harris
Amanuensis ved afdelingen for gamle skrifter, Brigham Young University

Fotografi af det originale papyrusmanuskript, hvorfra profeten Joseph Smith fik faksimilen i Abrahams Bog i Den kostelige Perle. Dette værdifulde og vigtige manuskript og ti andre stykker papyrus, der engang tilhørte profeten Joseph Smith, blev genopdaget tidligt i 1966 og derpå skænket til kirken den 27. november 1w af MeTropolitan Museum of Art i New York.

Hvad ved du om Den kostelige Perle? Prøv din viden om vort mindste standardværk ved at besvare disse spørgsmål:

Rigtigt eller forkert

1. Mose Bog og Joseph Smiths skrivelser 1 er dele af Joseph Smiths inspirerede revision af Bibelen.

2. Nogle dele af Mose Bog er gengivelse af stof, der fuldstændigt mangler i Bibelen, andre dele er en revidering af eksisterende bibelsk tekst.

3. Abraham formede sine optegnelser efter den patriarkalske optegnelse.

4. Kun en del af Abrahams Bog er blevet offentliggjort.

5. Satan fristede Moses.

6. Hemmelige sammenslutninger havde deres oprindelse blandt folkene i Mormons Bog.

7. Store og ædle ånder hjalp Kristus ved skabelsen af denne verden.

8. Enok modsatte sig til at begynde med kaldelsen til at tjene Herren.

9. Det ældste skrift udarbejdet på denne jord er Adams mindebog.

10. Evangeliet blev forkyndt for det første menneske, Adam, og han blev døbt.

11. Selv om der har været mange evangeliske uddelinger, nævnes kun syv større uddelinger i Den kostelige Perle.

Alle ovennævnte udtalelser er rigtige med undtagelse af nummer 6.

1. *Er Mose Bog og Joseph Smiths skrivelser 1 dele af Joseph Smiths inspirerede revision af Bibelen?*

Teksten i Mormons Bog gør det helt klart, at mange enkle og værdifulde ting er udeladt af Bibelen. (Se 1. Nephi 13:26, 28, 32). Skulle Bibelens tekst gengives? I juni 1930 havde Joseph Smith og den nyoprettede kirke været genstand for betydelig forfølgelse. For at styrke og støtte dem i deres prøvelses time, gav Herren dem den åbenbaring, som Orson Pratt senere gav titlen Mose Syner. Den åbenbaring fik efterhånden stor indflydelse på den lærdomsmæssige udvikling i kirken og fik den umiddelbare virkning, at den styrkede profeten og hans venner midt i de prøvelser og vanskeligheder, som de var kaldet til at skulle udholde. I sin dagbog indledte profeten åbenbaringen med disse ord:

„Men jeg må sige, at midt i alle de prøvelser og trængsler, som vi måtte igennem, forsynede Herren, som vel kendte vores nyskabte og delikate situation, os med et lager af styrke, og tillod os at få 'linie på linie af kundskab - lidt her og lidt der', hvoraf det følgende (Moses 1:1-42) var en kostelig del." (*History of the Church*, bd. l, s. 98).

Ikke længe efter at denne åbenbaring blev givet, begyndte Joseph Smith et projekt, der skulle komme til at optage

meget både af hans tid, studium og tanker i mange år fremover. Det var opgaven med at foretage en fuldstændig revision af Bibelen. Mose Bog er et uddrag af den inspirerede revision af 1. Mosebog, mens Joseph Smith 1 er profetens revision af det 24. kapitel i Mattæus. Uddragene af Mose Bog blev foretaget og trykt i småstykker i profetens levetid. (Se skemaet, der er baseret på dr. James R. Clarks undersøgelser.)

2. *Er Mose Bog en revision og/eller en gengivelse af den bibelske tekst?*

I de otte kapitler, der danner Mose Bog, har vi store stykker, der er en fuldstændig gengivelse af materiale, der ikke findes noget andet sted i skrifterne. De såkaldte uddrag af Enoks profetier udgør den største del af gengivet materiale i Mose Bog, muligvis i hele den inspirerede revision af Bibelen. Lige før sin dagbogsindførelse af denne åbenbaring, skrev profeten:

„Det vil nok være rigtigst her at lægge mærke til, at Herren i høj grad opmuntrede og styrkede troen hos sin lille flok, der havde opnået fylden af det evige evangelium, således som det var blevet givet dem i Mormons Bog, ved at give dem yderligere oplysninger om skrifterne, af hvilke en oversættelse allerede er påbegyndt. Mange formodninger blev ofte fremsat og diskuteret mellem de hellige med hensyn til de nævnte bøger, som der henvistes til forskellige steder i Det gamle og Det nye Testamente, og som ikke kunne findes noget steds. I almindelighed var kommentaren: 'Det er tabte bøger'; men det syntes, som om den apostolske kirke havde nogle af disse skrivelser, idet Judas nævner eller citerer Enoks profeti, han, som var den syvende fra Adam. Til glæde for den lille flok, som alt i alt, fra Colesville til Canandaigua i New York, talte omkring halvfjerds medlemmer, åbenbarede Herren virkelig de følgende begivenheder fra oldtiden i Enoks profeti." (*History of the Church*, bd. 1, s. 131-33).

Enoks profeti var kendt af kirken i tidernes midte men tabt for vor tids kristne, indtil den blev gengivet i december 1830. Denne profeti gav oplysninger, som opmuntrede kirken til at opbygge Zion efter mønsteret for Enoks Zion. Ligesom gengivelsen af Moses 1:1-42 tjente den formålet at styrke den unge kirke.

3. *Formede Abraham sine optegnelser efter den patriarkalske optegnelse?*

Inspireret af „fædrenes optegnelser, nemlig patriarkernes", der var blevet bevaret og kommet i hans hænder, forklarede Abraham: „. . . skal jeg bestræbe mig på at skrive noget af dette i denne optegnelse til gavn for mine efterkommere" (Abraham 1:31).

4. *Blev hele Abrahams Bog offentliggjort?*

Alt det, der nu foreligger som Abrahams Bog, blev offentliggjort i tidsskriftet *Times and Seasons* i Nauvoo mellem 1. marts og 16. maj 1842. I februar 1843 efterfulgte John Taylor Joseph Smith som redaktør. Henvendende sig til abonnenterne skrev ældste Taylor: „Broder Joseph har lovet at forsyne os med yderligere uddrag fra Abrahams Bog." Øjensynligt har forholdene ikke tilladt dette.

Hvad indeholdt den ikke-offentliggjorte del af Abrahams Bog. Vi kan kun gætte

os til, at det har været en fortsættelse af beretningen om Abrahams oplevelser i Egypten. Faksimile 1 er en illustration, der går forud for og har tilknytning til de oplysninger, der gives i 1. kapitel. Faksimile 2 går forud for og supplerer oplysningerne i Abraham 3. Det vil være logisk at slutte, at faksimile 3 går forud for en præsentation af Abrahams oplevelser i Egypten. Den faksimile illustrerer den manglende del af Abrahams Bog.
Hvor stor denne optegnelse har været, er det umuligt at bestemme. Vers 15 i kapitel 3 antyder, at Abraham blev kaldet til at belære egypterne om det, som Gud havde åbenbaret til ham. Abraham talte om principper for astronomi, førjordisk tilværelse, forudordinering og skabelse. Hvor mange andre evangeliske principper belærte han om? I forklaringen til faksimile 3 fortælles det, at Abraham udførte Herrens instruktioner ved at „forklare astronomiens principper ved kongens hof". Det ville være interessant at vide, hvilke omstændigheder, der fik Farao til at invitere Abraham til at sidde på hans trone og instruere ham og hans husholdning.

5. *Prøvede Satan at friste Moses?*

Svaret er ja. (Se Mose Bog 1:12-23). Det forekommer mærkeligt, at et så vigtigt og dramatisk møde ikke findes omtalt i Mose bøgerne i Bibelen. Men en udtalelse i Mose Bog 1:23 forklarer, at denne begivenhed har været skjult for verden på grund af dens ugudelighed. Formedelst Joseph Smiths virke er beretningen nu igen tilgængelig for mennesker.
Selv om navnet eller betegnelsen „Satan" eller „Djævelen" ikke findes i noget af kapitlerne i Første Mosebog og for den sags skyld ikke i nogen af de fem bibelske Mosebøger, findes det 32 gange i de første syv kapitler i Mose Bog i Den kostelige Perle. Satan synes at have været kendt af Adam, Kain, Lemek, Enok og Moses, hvis ikke af hele den israelittiske lejr. Fra Den kostelige Perle lærer vi, at -
a. Satan var en aktiv og vedholdende fjende i Mose tilværelse (se Mose Bog 1:12-22). Han fik befaling om at forføje sig fire gange, før han forsvandt.
b. Satan er en person med betydelig magt og kan kun fjernes af dem, der har en urokkelig tro på den Enbårne, Jesus Kristus. Den trofaste Mose befalinger begyndte ikke at gøre noget indtryk på Satan, før Moses, efter en magtfuld troens bøn blev begavet med magt fra Herren (Se Mose Bog 1:19-23).
c. Satan, som var nedstyrtet fra himlen, fortsætter i sin faldne tilstand med at bekæmpe lysets kræfter, bedrage menneskene, og at prøve på at tilintetgøre enhver god gerning og enhver styrkende, trosopbyggende oplevelse hos mennesker. Fra Adams tid og ned gennem alle verdens tider har Satan ført krig mod de hellige (Se Mose Bog 4:4; 6:49; L&P. 76).
d. Satan er én, som er blevet personificeringen af det onde ved sin egen handlefrihed, sin villighed til at trodse Gud. Det er tydeligt ud fra teksten, at Satan tilbød en forfalsket frelsesplan: „Jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes." Han fortsætter med at prædike sit forfalskede program gennem enhver filosofi, enhver idé og enhver discipel, der ikke opbygger tro på Gud. Teksten ovenfor identificerer også oprindelsen til det onde (Se Mose Bog 4:1-4).
„Hvad angår menneskene på denne jord, så har det onde sin begyndelse i den førjordiske tilværelse. Den evige Fader undfangede åndelige børn, ordinerede love, der gjorde det muligt for dem at få

fremgang, og gav dem handlefrihed. Ulydighed mod disse love var af naturen ondskab, og som følge deraf var der uden mulighed for at begå noget ondt, ikke noget håb om at få fremgang hen imod ophøjelse. Satan og en trediedel af ånderne i himlen valgte det onde fremfor det gode, undlod at udøve deres handlefrihed i retfærdighed og kom til sidst i åben strid mod Herren, hvorfor de blev kastet ud og ned på jorden uden at få lov til at besidde jordiske legemer. (Moses 4:1-4; Abraham 3:24-28; L&P. 29: 36-40; Johs. Åbenb. 12:7-13." (Bruce R. McConkie: *Mormon Doctrine*, Salt Lake City 1966, s. 245).

6. *Havde hemmelige sammenslutninger deres oprindelse blandt mennesker i Mormons Bog?*

Hemmelige sammenslutninger var årsagen til ødelæggelse af de nephitiske og jareditiske folkeslag (Ether 8:21). Men de eksisterede længe før Lehi forlod Jerusalem, og længe før jarediterne koloniserede den vestlige halvkugle.
Hvor begyndte disse sammenslutninger? 19. vers i 5. kapitel i Mose Bog fortæller om Kain og begyndelsen til hemmelige organisationer, og 11. vers fortæller om fortsættelsen af sammenslutninger på jorden. Disse sammenslutninger var karakteriserede ved højtidelige eder, der udførtes i hemmelighed i den „levende Guds" navn (Mose Bog 5:29-30) og af et nært sammenknyttet broderskab, med det formål at opnå magt og rigdom ved vold og frygt (Mose Bog 5:51-55).
Store civilisationer i tidligere tider er faldet på grund af Kains organisation. Som det er sket før, kan det ske igen. Moronis råd til menneskeheden i de sidste dage er:

„Derfor, o I folk, er det visdom hos Gud, at disse ting skal vises jer, så I derved kan omvende jer fra jeres synder; og lad ikke disse morderiske forbund, som er oprettet for magts og vindings skyld, få overhånd over jer - og dette ødelæggelsens værk komme over jer; ja, den evige Guds retfærdigheds sværd skal falde på jer til jeres undergang og fordærvelse, dersom I tillader disse ting blandt jer.
Derfor befaler Herren jer, når I ser disse ting komme iblandt jer, at I skal vågne til erkendelse af jeres forfærdelige tilstand på grund af dette hemmelige forbund, som findes blandt jer; og ve over dem for deres blods skyld, som er blevet dræbt; thi de råber om hævn fra støvet over dette forbund og over dem, som stiftede det" (Ether 8:23, 24).

Uddrag fra den inspirerede revision af bibelen	**Dato for første udgivelse**
Moses 1:1-42	Januar 1844
Moses 2:1 til 5:59	April 1833 (ufuldstændig)
Moses 6:1-42	August 1832
Moses 6:43-68	Marts 1833
Moses 7:1-69	August 1832
Moses 8:1-30	April 1833

7. *Hjalp store og ædle ånder Kristus med skabelsen af denne verden?*

Abrahams Bog indeholder noget, som kan være den mest nøjagtige beretning om skabelsen, som nu findes på tryk. Forordet til den beretning er både enestående og dejligt oplysende. I det læser vi, at Herren havde vist Abraham „de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til" (Abraham 3:22).
Disse intelligenser (og her er der tale om dem, som var ånder) var de ædle og store, de, som var potentielle himmelske konger og dronninger. Abraham fik at vide, at han var én af dem, udvalgt før han var blevet født ind til jordelivet. Blandt de ædle og store ånder var der én, som var „Gud lig". Og denne sagde: „Vi vil gå ned, for der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo" (Abraham 3:24). „. . . Og de gik ned i begyndelsen, og de, dvs. guderne, organiserede og formede himlen og jorden" (Abraham 4:1).
Disse skriftsteder antyder, at ædle og store ånder deltog i skabelsen af jorden, hvorpå de skulle udarbejde deres frelse.

8. *Modsatte Enok sig til at begynde med kaldelsen til at tjene Herren?*

Det menneskesamfund, som omgav Enok var befængt med vold og menneskelig svaghed; de „søgte deres råd i mørket" (det vil sige rådførte sig ikke med ånden) „og i deres egne vederstyggeligheder har de pønset på mord" (Mose Bog 6:28).
Muligheden for at øve missionering blandt sådan et folk syntes ikke tiltalende for Enok. Han undskyldte sig med, at han var langsom til at tale, forholdsvis uerfaren, og „jeg som kun er en dreng, og alle mennesker hader mig", så han stillede spørgsmålet: „Hvorfor kalde mig?" (Mose Bog 6:31).
Alle Enoks undskyldninger blev fejet tilside med den enkle opfordring til at gøre, hvad Herren sagde, han skulle gøre. Hans liv ville blive bevaret, hans mund fyldt med ord, og ved hans ord skulle bjerge, floder og vilde dyr flygte, og mennesker bøje sig for den Guds kraft, som var i ham.
Enok så Herren ansigt til ansigt og så menneskehedens fremtid ned til tidernes ende. Højdepunktet af hans syn er nedskrevet i Mose Bog 7. kapitel, der er et kort uddrag af seeren Enoks historie, han, som blev et vidne om Jesus Kristus, idet han betragtede Herrens fødsel, gerning, død og opstandelse.
Enok beskrev nogle vigtige begivenheder i de sidste dage, også hvordan hans forvandlede by skulle vende tilbage til jorden for at blive forenet med verden, der fornægtede hans eksistens og prøvede at ødelægge ham og hans Zionsamfund. Kan de sidste dages hellige, der stræber efter at blive et Zionfolk, udøve den samme kvalitet af tro?

9. *Er det ældste hellige skrift på denne jord Adams mindebog?*

De gamle patriarker var blandt de første forfattere til hellige skrifter, nedskrevet medens de blev inspireret til det af Helligånden. Deres optegnelser blev de kilder, som blev benyttet af fader Abraham, da han skrev til gavn for sine efterkommere:
„: . . jeg vil herefter bestræbe mig på at fremstille tidsregningen fra mig selv tilbage til skabelsens begyndelse, thi op-

tegnelserne er faldet i mine hænder, og jeg har dem indtil denne dag.
Men fædrenes optegnelser, nemlig patriarkernes, angående præstedømmets rettigheder, bevarede Herren, min Gud, i mine egne hænder; derfor ... skal jeg bestræbe mig på at skrive noget af dette i denne optegnelse til gavn for mine efterkommere" (Abraham 1:28, 31).
„Og en mindebog blev ført, hvori der blev nedskrevet på Adams sprog; thi så mange, som påkaldte Gud blev det givet at skrive ved inspirationens ånd.
Og de lærte deres børn at læse og skrive, thi de havde et sprog, som var rent og uforfalsket.
Og det samme præstedømme, som var i begyndelsen, skal også findes ved verdens ende.
Adam udtalte denne profeti, da han blev drevet af Helligånden..." (Moses 6:5-8).

10. *Blev evangeliet forkyndt for det første menneske (Adam) og blev han døbt?*

Kristne lærdomme blev forkyndt før Kristi jordiske mission. Gud ventede ikke til tidernes midte med at åbenbare det fulde program for menneskehedens frelse. Det første menneske, der hørte om evangeliet, var Adam. Da Enok råbte omvendelse til folket, omfattede hans prædiken også en appel til folket om at ære Adams belæringer.
Hen ad vejen forklarede Enok, hvordan det gik til, at Adam blev døbt og kom til at forstå faldet, forsoningen, troen på Jesus Kristus, omvendelse, dåb og håndspålæggelse for Helligåndens gave, såvel som læren om retfærdiggørelse og opofrelse. Adams åndelige genfødsel blev bevidnet, og hans besiddelse af præstedømmet efter Guds Søns orden blev bekendtgjort (Se Mose Bog 6:51-68).
Detaljer om Adams dåb findes i Mose Bog 6:64: „... Han blev ført bort ved Herrens Ånd, og han blev ført ned i vandet og bragt op af vandet".

11. *Beskriver Den kostelige Perle syv vigtige uddelinger?*

Syv vigtige uddelinger omtales i denne hellige skrift:
a. Adams uddeling - Moses 3, 4, 5, 6.
b. Enoks uddeling - Moses 6:25 - 8:2.
c. Noas uddeling - Moses 8:8-30 og også delvis i Enoks syn.
d. Abrahams uddeling - Hele Abrahams Bog.
e. Mose uddeling - Moses 1 (og mere almindeligt hele resten af Mose Bog).
f. Tidernes midtes uddeling - Joseph Smith 1.
g. Tidernes fyldes uddeling - Joseph Smith 2 samt Trosartiklerne.

Den kostelige Perle viser uddelingernes helhedspræg til rådighed for alle mennesker i henhold til deres villighed til at modtage dens lys og sandhed. Denne lille bog rækker over tusinder af års guddommelig indgriben og medfølelse for at velsigne menneskenes samfund og bestræbelser. Den er endelig og uomtvistelig, en bog med en enestående mission. Den indeholder specielle sandheder og et fremragende kursus i åbenbaret teologi. □

ET UDVALGT FOLKS PRØVELSER

Rodney Turner

Israels historie er alle tiders epos. Dens omfang er umådelig. Begyndende tilbage i evigheden fejer den hen over tiderne og ud i evigheden. Faderen udmålte sin jordiske ejendom blandt sine åndelige børn med Israel i tankerne:

„Da den Højeste gav folkene eje, satte skel mellem menneskenes børn, bestemte han folkenes grænser efter tallet på Guds sønner, men Herrens del blev Jakob, Israel hans tilmålte lod" (5. Mosebog 32:8-9).

Der er sat et storslået mønster for menneskeheden, og Israel er i dens plans centrum. Sådan som Kristus (Jehova) er den Førstefødte af alle Faderens børn, sådan er Israel den førstefødte blandt nationer. Moses blev pålagt at sige til Farao: „Så siger Herren: Israel er min førstefødte søn" (2. Mosebog 4:22).

Og ligesom Israel er først blandt nationerne, sådan er Efraim først blandt de tolv stammer. I en rørende beskrivelse af Israels indsamling i de sidste dage, profeterede Jeremias: „Se, de kommer med gråd; mens de ydmygt beder, leder jeg dem; jeg fører dem hen til vandløb ad en jævn vej, hvor de ej snubler; thi jeg er Israel en fader, min førstefødte er Efraim" (Jeremias 31:9).

Herren Kristus, Israel, Efraim - hver enkelt en førstefødt søn i sit eget forhold!

Selv om Adam og patriarkerne før syndfloden utvivlsomt var israelitter åndeligt set, så kom det jordiske Israels hus ikke til verden før adskillige år efter syndfloden. Abraham, der var efterkommer af Sem, regnes almindeligvis for stamfar til hebræerne. Han var én af de „ædle og store" (Abraham 3:22) Guds sønner, som var forudordineret til at herske over jorden med det hellige præstedømmes storhed og kraft.

Abraham var omkring 62 år gam-

mel, da Gud Herren viste sig for ham under hans ophold i Haran: „Mit navn er Jehova, og jeg kender enden fra begyndelsen, min hånd skal derfor være over dig.

Og jeg vil gøre dig til en stor nation, og jeg vil velsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer. Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader.

Og jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, som forbander dig, og i dig (det vil sige i dit præstedømme), og i din sæd (det vil sige i dit præstedømme) skal alle jordens slægter velsignes, ja med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs" (Abraham 2:8-11).

At Herren Gud viste sig, betegnede begyndelsen til en ny evangelisk uddeling. Abraham skulle lægge grunden til et stort værk. Han skulle være patriark for et udvalgt folk, der skulle bringe evangeliet ud til hele menneskeheden. Hans børn skulle blive verdens lys (Matt. 5:14) jordens salt (Matt. 5:13). Efter fødslen af Jakobs tolv sønner, fik han, Abrahams sønnesøn, tildelt et nyt navn: *Israel*, der betyder „at regere sammen med Gud". I sin yderste konsekvens betegner det de mænd og kvinder, der modtager ophøjelse i det celestiale rige, hvor de vil regere for altid sammen med Gud.

Det gamle Testamente er stort set historien om Jakobs familie, den semitiske prins, der blev født i Kana'an, boede i Haran og døde i Ægypten.

Det er en historie, der er fyldt med romantik, herlighed, ære og skam. Det er en historie om helte og skurke, om succeser og nederlag, om vismænd og dårer.

I vores iver efter at fremhæve det gode, det sande og det smukke, er vi tilbøjelige til at glemme, at Israels historie også handler om det onde, det falske og det grimme.

Abraham blev prøvet med sin egen fars morderiske afguderi, med sin hustrus ufrugtbarhed, med familiens afvigelser og tilsidst med en befaling, der prøvede hans inderste sjæl. Esaus vrede på Jakob blev så voldsom, at Isak og Rebekka var bange for deres yngste søns liv. Og Jakob blev på sin side snydt af sin svigerfar, såret af sine jaloux koner og beskæmmet af sine sønner, som myrdede alle mænd i en hel landsby, fordi deres søster Dina var blevet forført dér. Denne handling fik patriarken til at sige til sine sønner: „I styrter mig i ulykke ved at lægge mig for had hos landets indbyggere. . ." (1. Mosebog 34:30).

Derefter gjorde de samme sønner deres far megen sorg, da de fortalte ham om deres halvbroders død, ham, som de havde solgt som slave. Og det var ikke det hele. Jakob blev yderligere æreskændet, da hans ældste søn, Ruben, begik blodskam.

Andre tragiske og skamløse begivenheder forekom i forbindelse med Israels hus' opståen, men det nævnte er tilstrækkeligt til at vise de modstridende elementer, der var forbundet med denne slægts opståen.
Første akt i dramaet om Israel sluttede med Josefs død. Mellem den begivenhed og Moses' opståen er der en tavs periode på adskillige århundreder. Da sløret igen løftedes, var Israel et folk af slaver, både åndeligt og timeligt. Det blev Moses' mission at udfri dem af dette dobbelte slaveri.

Fysisk frigørelse opnåedes ved Guds kraft, sådan som den manifesteredes ved Arons stav og Moses' udstrakte arm. Ikke desto mindre var israelitterne et folk uden tro. Til trods for de mirakler, der forekom til deres fordel, var de hurtige til at gøre vrøvl, da de så Faraos hære nærme sig, og efter deres ankomst til Sinais ødemarker omkring en månedstid efter det mirakel, surmulede de igen. Derefter var det at Herren forsynede dem med den manna, der hjalp dem gennem deres 40-årige ørkenvandring. Efter at man ved Refidim havde oplevet ny kritik, kom Israels lejr til Sinaiørkenen, hvor Herren gavmildt tilbød at gore dem til sit udvalgte folk, et kongerige af præster og et helligt folk!" (2. Mosebog 19:6)

Israel indvilligede beredvilligt: „Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gøre!" (2. Mosebog 19:8). Jehova åbenbarede derpå sin lov til Moses, som igen fik folkets løfte om lydighed. Og alligevel gik der knapt en måned,

før Aron gav efter for deres ønsker og lavede israelitterne et gyldent afgudsbillede.
„Men da folket så, at Moses tøvede med at komme ned fra bjerget, samlede det sig om Aron, og de sagde til ham: „Kom og lav os en gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten" (2. Mosebog 32:1).

Læg mærke til, at de tilskrev Moses deres frigørelse, ikke Gud. Disse israelitter kunne ikke frigøre sig for deres slavementalitet. Når det drejer sig om et åndens slaveri, kan ikke engang Gud frigøre den enkelte eller et folk, hvis der ikke er vilje til at gøre sig fri.
Israelitterne manglede den intelligens, det lys og den sandhed til både at blive fri og til at forblive fri. De var så uvidende og naive, at de tilskrev deres frigørelse fra det ægyptiske åg det afgudsbillede, de havde fremstillet med egne hænder!

I sin vrede truede Herren med at tilintetgøre dem, men Moses gik i forbøn for sit faldne folk, og de blev sparet. Imidlertid mistede de det privilegium at efterleve Kristi lov og at nyde velsignelserne ved Det melkisedekske Præstedømme.
Jehova ville ikke længere ledsage dem, og Israels hus ville ikke som en gruppe komme ind til hans nærvær før i de sidste dage. Kristi lov, midlet til virkelig frihed, blev erstattet af Moseloven, et system af jordiske befalinger. Israel skulle ikke få en ny lejlighed til at blive fri før 1400 år senere.

Det antages af de fleste af Bibelens kritikere, at den mosaiske lov ganske enkelt reflekterede Det nære Østens kulturelle miljø. Det ville dog være rigtigere at sige, at Moseloven, som den oprindelig blev givet af Jehova og udlagt af hans tjenere, var beregnet til at hæve Israel op til et endnu højere stade af personlig og samfundsmæssig moralitet og hengivenhed overfor Gud.

Specifikt har loven tre vigtige formål: (1) at beskytte den uforfalskede generation af israelitter, som var født i ødemarken, mod at blive forført og overvældet af de degenererede kana'anæeres lumske og i høj grad umoralske levemåder. (2) At forsyne israelitterne med en ensartet samling af love, der ville gøre dem i stand til at ordne og udarbejde deres tids typiske samfundsforhold. Samt (3) at frigøre israelitterne for deres kødelighed og slavementalitet, så de fik mulighed for at berede sig til den virkelige frihed, som Frelseren skulle tilbyde dem, når han gengav evangeliet i dets fylde i tiderens midte.
At loven ikke fuldstændigt nåede sit mål, er ikke nogen fordømmelse af loven men af det folk, som forrådte den. Deres svigten fremkaldte advarsler og beklagelser fra profeter lige fra Samuel til Jesus selv. Hverken Herrens barmhjertige indledninger eller Moses' utrættelige anstrengelser for at føre folket ud af åndeligt fangenskab var til megen nytte. I sin farveltale mindede Moses israelitterne om alt det, som Jehova havde gjort for dem, men så sagde han: „Men hidtil har Herren ikke givet eder hjerte til at forstå med eller øjne til at se med eller ører til at høre med" (5. Mosebog 29:4).

Efter budenes gentagelse advarede den trofaste profet sit folk om de to veje, der lå foran dem: „Jeg tager i dag himmelen og jorden til vidne mod eder på, at jeg har forelagt eder livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dit afkom må leve." (5. Mosebog 30:19).

Mindet om Moses overlevede Moses' råd. Selv om nogle var trofaste, hang afgudsdyrkelsens forbandelse med alle dens tilhørende onder ved Israel generation efter generation. Imidlertid var det op til kong Salomo at praktisere lovmæssig sanktion og støtte, for indtil hans tid havde ingen national leder gjort det. Ingen kan forestille sig den skade, Salomo gjorde Israel ved officielt at bifalde, at de to første af De ti Bud blev brudt. Tilbedelse af Baal var så begrænset i det ottende århundrede

f. Kr., at Elijahs opfordringer til omvendelse blev mødt med isnende tavshed.
Tilbedelse af guder af træ og sten øgedes væsentligt med det mere fordrejede afguderi, der almindeligvis forbindes med moderne materialisme. Profeten Esajas fordømte hykleriet ved rituelle handlinger, der ikke ledsages af virkelig religion:

„Hvad skal jeg med alle eders slagtofre? siger Herren; jeg er mæt af vædderbrændofre, af fedekalves fedt, har ej lyst til blod af okser og lam og bukke.
Når I kommer at stedes for mit åsyn, hvo kræver da af jer, at min forgård trampes ned?
Bring ej flere tomme afgrødeofre, vederstyggelig offerrøg er de mig! Nymånefest, sabbat og festligt stævne - jeg afskyr uret og festlig samling. . .

Tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne! Hør op med det onde,
lær det gode, læg vind på, hvad ret er; hjælp fortrykte, skaf faderløse ret, før enkens sag!" (Esajas 1:11-13, 16-17)
En sammenligning mellem præsternes og folkets indstilling, tro og adfærd i forhold til sådanne mænd som Elijah, Esajas, Jeremias, Hoseas og Mika kan kun føre til én konklusion: Israels storhed centreredes i dets profeter, ikke i folkets masser. Hvilke mænd de var! Var de blevet æret på deres egen tid, ville Israel have været beredt til at modtage alle profeters Profet, da han kom til jorden. Men som det nu engang var, blev den lovede Messias - lovens giver - afvist af de ledende tilhængere af loven, fordi hans ord og handlinger ikke var i overensstemmelse med deres forståelse af loven. Israel, som repræsenteret af jøderne, var til slut omvendt til monoteismen (troen på kun én Gud): „Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én" (5. Mosebog 6:4).

Det er ironisk, at en nation, der i så meget af sin historie har været involveret med polyteisme (troen på mange guder) ved nu at vende ryggen til Jehova skulle afvise ham, fordi han erklærede, at han var Guds Søn! Skønt pagtens folk havde bøjet sig for mangen en falsk guddom efter at være kommet ind i det forjættede land, så ville de ikke - og vil stadig ikke - bøje sig for Jesus Kristus, Israels Hellige, af frygt for at fornærme deres races „eneste Herre".

Moseloven opfyldtes, ikke af Israel men af Jehova selv. Kristus tilbød sit folk en ny lov, en højere lov, for den mosaiske tradition var en disciplin for børn, ikke for voksne mennesker. Paulus har måske tænkt på sin egen frigørelse fra judaismen, da han skrev: „Så længe jeg var barn, talte jeg som et barn, tænkte jeg som et barn, drømte jeg som et barn; efter at jeg er blevet mand, har jeg aflagt det barnagtige" (1. Kor. 13:11).

Men jøderne forblev børn. Rester af deres tidligere slavetilværelse knytter sig stadig til dem. De „gode nyheder" om frihed gennem Kristus

blev afvist; de faldt tilbage til deres åndelige fangenskab.
Israels undladelse af at ære sine fædres, Abrahams, Isaks og Jakobs belæringer og eksempler førte til spredningen af de ti stammer i året 721 f.Kr. og af jøderne, begyndende i året 70 e.Kr. Adspredelsen var fuldstændig. Uddrivelsen af jøderne efterfulgtes hurtigt af det store frafalds mørke tidsalder. Nu indsamles den førstefødte af de tolv stammer fra nationerne som forberedelse til sit arbejde til fordel for sine yngre brødre.

Der er imidlertid meget, der skal gøres, før Israel vil blive det „ejendomsfolk" (1. Peter 2:9), som Herren havde i tankerne, da han for så længe siden brugte det udtryk. Refererende til sig selv som et ejendomsfolk har de sidste dages hellige tendens til at gøre det med visse teologiske opfattelser og religiøse vaner i tankerne. Sådan noget som tro på en antropomorf guddom (at tillægge guddommen menneskelige egenskaber), en forudtilværelse, arbejde for de døde, tempelægteskab og visdomsordet, nævnes som bevis på, at vi er et ejendomsfolk og et særligt, udvalgt folk.

Selv om det ikke kan nægtes, at mange af disse kostelige principper er enestående, så er de kun midler til at nå et mål. Israels hidtidige historie - både i Palæstina og i Amerika - er et godt bevis på, at lærdomme, ordinanser og religiøs levevis i sig selv almindeligvis ikke kan producere et udvalgt folk.
Hvad er da et ejendomsfolk, et udvalgt, et særligt folk? Udtrykket ejendomsfolk findes kun i Bibelen. Den reviderede standardbibels udtryk „min ejendom" afspejler den egentlige mening. Et ejendomsfolk er et sådant, hvis forhold til Gud er noget ekstraordinært, som tager del

i hans guddommelige natur på en ganske særlig måde. Jehova sagde ikke blot, at Israel ville være anderledes end alle andre nationer, men også, at dens særkende ville ligge i deres moralske og åndelige overlegenhed. Med andre ord, de ville være et ejendomsfolk, fordi de var et *helligt* folk.

Apostlen Peter gentog Jehovas hovedformål for Israel i sin opfordring til de hellige på hans tid: „Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys" (1. Peter 2:9).

Det er klart, at det nutidige Israel kun bliver Herrens ejendomsfolk, når det producerer de frugter, de resultater, hvorved det folk skal kendes. Men det hele er resultatet af de enkelte dele. En Zions by er resultatet af de rene i hjertet. Det praktiske spørgsmål, enhver sidste dages hellig må besvare, er ikke: „Er vi et ejendomsfolk? " men: „Er jeg et ejendomsmenneske?" Den inspirerede udgave af Mattæus evangeliet 5:13-14 siger: „*Jer* er det givet, at blive jordens salt" og „*Jer er det givet*, at blive verdens lys" (fremhævelser tilføjet). Jesus sagde ikke, at hans disciple *var* salt og lys ; Han udfordrede dem til at blive det.

Abrahams pagtsefterkommere blev kaldet til at være menneskehedens frelsere. De var udvalgt til at bringe budskabet om frelse ud til alle folkeslag.

Det er et privilegium at være medlem af den sande kirke, at ledes af Guds profeter, at blive belært om principperne for liv og frelse, at modtage præstedømmets velsignelser og at kunne glæde sig over den ufattelige Helligåndens gave. Meget er blevet givet; meget vil blive krævet.

Midlerne, hvormed det nutidige Israel virkelig kan blive et ejendomsfolk, er skaffet til veje. Hverken Herren eller hans trofaste disciple vil svigte.

Når den lykkelige dag kommer, får Jehova til sidst sit ejendomsfolk. For ligesom Enoks „Hellighedens stad" vil Israel hæve sig til Herrens højdedrag og glæde sig over den bogstavelige tilstedeværelse af vor Herre Jesus Kristus! De hellige vil blive hans ejendom. Israel vil ikke længere være forpligtet til afhængighed af profeterne for deres kundskab om Herren. For han vil dømme nationerne og rense sit folk:

„Indtil alle skal kende mig, som bliver tilbage,
fra den mindste til den største blandt dem,

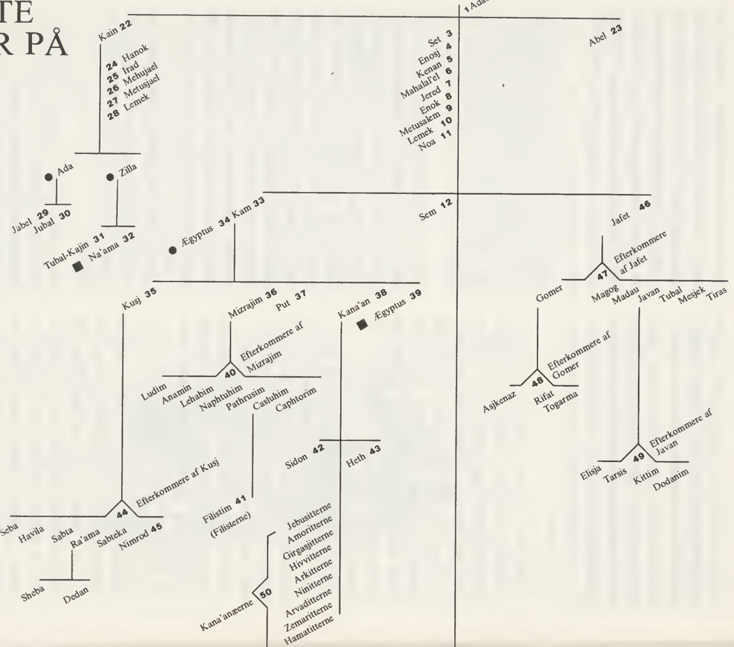
og de skal blive opfyldt med kundskab om Herren
og se ham for deres øjne
og opløfte deres røst
og sammen synge den nye sang:
Herren har bragt Zion tilbage;
Herren har forløst sit folk, Israel,
efter udkårelsen af nåde,
som tilvejebragtes ved troen
og fædrenes pagt."
(L&P. 84:98-99)

DE FØRSTE FAMILIER PÅ JORDEN

Edward J. Brandt

Signatur:
Hustru ●
Datter ■

NB.: Numrene fra 1 til 21 (undtagen 2) repræsenterer den direkte patriarkalske og præstedømmelige linie.

Arpaksjad 13
Elam 51
Assur 52
Lud 53
Aram 54
Efterkommere af Aram
55
Uz
Hul
Geter
Masj
Sjela 14
Eber 15
Peleg 16
Joktan 56
Efterkommere af Joktan
57
Almodad
Sjelef
Hazarmavet
Jera
Hadoram
Uzal
Dikla
Obal
Abimael
Saba
Ofir
Havila
Jobab
Reu 17
Serug 18
Nakor 19
Tara 20
Nakor 58
Abraham 21
Haran 59

1. ADAM - „. . . første af alle mennesker8 (Moses 1:34), kendt som Mikael (L&P. 107:54) og „Den gamle af dage" (Daniel 7:9). „Præstedømmet blev først givet til Adam; han fik overdraget Det øverste Præsidentskab. . . modtog sit præsidentskab og sin myndighed fra Herren (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme* s. 185, 200). 1. Mosebog 5:3-5; Moses 3:7; 6:10-12, 67; Abraham 1:3; L&P. 84:16; 1. Krøn. 1:1; Lukas 3:38.

2. EVA - 1. Mosebog 3:20; Moses 4:26, 5:1-2.

3. SET - Ordineret som 69-årig af Adam (L&P. 107:44). 1. Mosebog 4:26, 5:6-11; Moses 6:3, 13-18; 1. Krøn. 1:1; Lukas 3:38.

4. ENOSJ - Ordineret af Adam som 134-årig (L&P. 107:44). 1. Mosebog 4:26; 5:6-11; Moses 6:3, 13-18; 1. Krøn. 1:1; Luk. 3:38.

5. KENAN - Ordineret som 87-årig af Adam (L&P. 107:45). 1. Mosebog 5:9-14; Moses 6:17-19; 1. Krøn. 1:2; Luk. 3:37.

6. MAHALAL'EL - Ordineret som 496-årig af Adam (L&P. 106:46). 1. Mosebog 5:12-17; Moses 6:19-20; 1. Krøn. 1:2; Lukas 3:37.

7. JERED - Ordineret som 200-årig af Adam (L&P. 107:47). 1. Mosebog 5:15-20; Moses 6:20-24; 1. Krøn. 1:2; Lukas 3:37.

8. ENOK - Ordineret som 25-årig af Adam (L&P. 107:48-49). 1. Mosebog 5:18-24; Moses 6:21, 25; 7:68-69; 8:1; 1. Krøn. 1:3; Lukas 3:37. Han og hans by blev forvandlet og taget op til himlen.

9. METUSALEM - Ordineret som 100-årig af Adam (L&P. 107:50). 1. Mosebog 5:21-27; Moses 8:2-7; 1. Krøn. 1:3; Lukas 3:37.

10. LEMEK - Ordineret som 32-årig af Set (L&P. 107:51). 1. Mosebog 5:25-31; Moses 8:5-11; 1. Krøn. 1:3; Lukas 3:36.

11. NOA - Ordineret som 10-årig af Metusalem (L&P. 107:52). 1. Mosebog 5:28-32; Moses 8:8-30; 1. Krøn. 1:4; Lukas 3:36.

12. SEM - Far til det semitiske folk. 1. Mosebog 5:32; 10:21; 11: 10; Moses 8:12, 27; 1. Krøn. 1:4; Lukas 3:36.

13. ARPAKSJAD - 1. Mosebog 10:22; 11:10-13; 1. Krøn. 1:17; Lukas 3:36.

14. SJELA - 1. Mosebog 10:24; 11:12-15; 1. Krøn 1:18; Lukas 3: 35.

15. EBER - 1. Mosebog 10:24; 11:14-17; 1. Krøn. 1:18; Lukas 3:35. Efter jodisk tradition stammer ordet HEBRÆER fra navnet Eber.

16. PELEG - (splittelse) „. . . på hans tid adsplittedes jordens befolkning. . ." (1. Mosebog 10:25; se også L&P. 133:19-24). 1. Mosebog 11:16-17; 1. Krøn. 1:19; Lukas 3:35.

17. RE'U - 1. Mosebog 11:18-21; 1. Krøn. 1:25; Lukas 3:35.

18. SERUG - 1. Mosebog 11:20-23; 1. Krøn. 1:26; Lukas 3:35.

19. NAKOR - 1. Krøn. 1:26; Luk. 3:34. 1. Mosebog 11:22-25.

20. TARA - 1. Mosebog 11:24-27; 1. Krøn. 1:26; Lukas3:34.

21. ABRAHAM - 1. Mosebog 11:26-27; 1. Krøn. 1:27; Luk. 3:34.

22. KAIN - 1. Mosebog 4:1; Moses 5:16.

23. ABEL - 1. Mosebog 4:2; Moses 5:17; 6:2; *Profeten Joseph Smiths Lærdomme* s. 66-67.

24. HANOK - 1. Mosebog 4:17; Moses 5:42. 25. IRAD - 1. Mosebog 4:18; Moses 5:43.

26. MEHUJAEL - 1. Mosebog 4:18; Moses 5:43.

27. METUSJAEL - 1. Mosebog 4:18; Moses 5:43.

28. LEMEK - 1. Mosebog 4:18-19; Moses 5:43-44.

29. JABAL - 1. Mosebog 4:20; Moses 5:45.

30. JUBAL - 1. Mosebog 4:21; Moses 5:45.

31. TUBAL-KAJIN 1. Mosebog 4:22; Moses 5:46.

32. NA'AMA - 1. Mosebog 4:22; Moses 5:46.

33. KAM - stamfar til Kamiterne. 1. Mosebog 5:32; Moses 8:12; 1. Krøn. 1:4.

34. ÆGYPTUS - Abraham 1:21-23. Denne kvinde var Kams hustru og efterkommer af Kain.

35. KUSJ - 1. Mosebog 10:6; 1. Krøn. 1:8. Ifølge traditionen er Kusj blevet oversat til „Etiopien" i forholdet til sine efterkommere.

36. MIZRAJIM - 1. Mosebog 10:6; 1. Krøn. 1:8. Det er det hebraiske ord for *Ægypten.*

37. PUT - 1. Mosebog 10:6; 1. Krøn. 1:8.

38. KANA'AN - 1. Mosebog 10:6; 1. Krøn. 1:8. Efterkommerne af Kana'an blev kaldet kana'anæere, og landet, de beboede Kana'an.

39. ÆGYPTUS - Abraham 1:23-26. Denne Ægyptus var datter af Kam og Ægyptus og mor til den første farao i Ægypten.

40. EFTERKOMMERE AF MIZRAJIM - 1. Mosebog 10:13-14; 1. Krøn. 1:11-12.

41. FILISTIM - Efterkommer af Kalushim, søn af Mizrajim, fra hvem filistrene kom. 1. Mosebog 10:14; 1. Krøn. 1:12.

42. ZIDON - 1. Mosebog 10:15, 19; 1. Krøn 1:13. (En stor by ved den fønikiske kyst kaldtes også Zidon.)

43. HET - 1. Mosebog 10:15; 1. Krøn. 1:13. Efterkommerne af denne mand kaldtes hetitterne.

44. EFTERKOMMERE AF KUSJ - 1. Mosebog 10:7-8; 1. Krøn. 1:9-10.

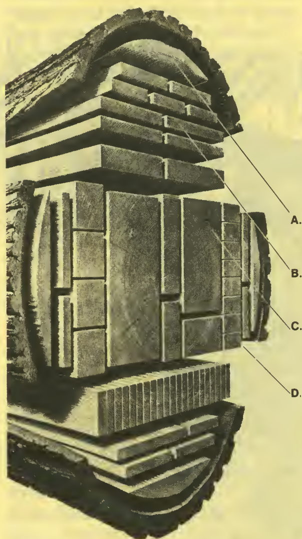
45. NIMROD - 1. Mosebog 10:8-12; 1. Krøn 1:10. Nimrod opbyggede et storrige i

Børnestjernen
9/1980

FRA TRÆER TIL TØMMER

Alan W. Farrant

Før en stamme kan blive til tømmer, er der flere vigtige skridt, der er nødvendige (se illustrationerne).

A. Barken fjernes først. Den har ingen værdi som tømmer, men den kan bruges som brændsel eller som gødningstilskud til jorden.

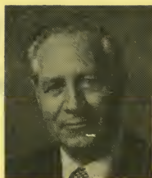
B. Disse stykker kaldes „slabs" (skiver) og skæres så tynde som muligt, så der bliver mere træ til tømmer.

C. Da dette stykke af stammen har færre knaster, kaldes brædder, der skæres ud herfra, sædvanligvis for rent tømmer. Disse brædder skæres fra $2^1/_2$ til $7^1/_2$ cm. i tykkelse.

D. Midtertræet er mindre velegnet til tømmer på grund af knasterne. Derfor saver man fra denne del sværere, grovere og tykkere planker til svære konstruktionsarbejder, hvor svaghed på grund af knaster ikke har så stor betydning.

Knasterne viser, hvor der er vokset grene ud - hvor hver enkelt gren er født - og de er hyppigere midt i træet, for det er den ældste del at træet. Grene, som er blevet fjernet eller knækket af tidligt i træets historie, efterlader knaster, der er blevet dækket til, efterhånden som træet er vokset større.

Ligesom menneskelige fingeraftryk har hvert træ sine egne, særlige mærker. Hvert enkelt bræts årer er anderledes end brædder fra ethvert andet træ. Og det gælder også for knasterne! ☐

TOBOGGANEN

Ældste Eldred G. Smith
Patriark Emeritus

At kælke var en populær sport i mine yngre dage, og bjergene oven over vores hus bød på ubegrænsede bakker til at kælke på. Det eneste problem var, at vi ikke havde en toboggan (kælk), der var stor nok til at kunne bære mere end en enkelt person.
En dag, da jeg var omkring 10 år gammel, spurgte to af mine venner, om jeg ville tage med dem hen til en forladt hytte oppe på bjerget. Dens vægge var af bølgeblik, men de hang flere steder så løst, at de blafrede i vinden. Hvis man tog sådan en plade og bøjede den ene ende opad, ville den gøre det ud for en pragtfuld kælk!
Jeg skyndte mig hjem efter en hammer. Den eneste, jeg kunne finde, hørte til min fars tandlægeudstyr. Far var ikke hjemme, så jeg tog bare hammeren og drog afsted sammen med mine venner.
Sneen lå ret højt den vinter, og dagene var korte. Vi blev der længere end beregnet, og det var ved at blive mørkt, før vi blev færdige med at lave vores kælk. Til sidst bestemte vi os til at skynde os hjem, før det blev for mørkt til at se. Der var ikke nogen sti på den pågældende bakkeskråning, og sneen nåede os næsten til knæene. Vi begyndte at løbe nedad, hoppende gennem den dybe sne.
Mine hænder var kolde og følelsesløse. Pludselig mærkede jeg fars hammer glide mellem fingrene og falde ned i sneen bag mig. Jeg råbte til mine venner om at standse. De stoppede op for at se, hvad der var i vejen, men de blev hurtigt utålmodige og insisterede på at komme videre.
Jeg fulgte mine spor tilbage og prøvede at finde hammeren, men den havde ikke engang efterladt et spor i sneen. Jeg så mig febrilsk omkring. Det var nu ved at blive rigtig mørkt, og jeg var helt alene oppe i den dybe sne. Jeg vidste, at jeg ikke burde have taget min fars hammer uden tilladelse, for han behøvede den i sit arbejde. Nu var den tabt, og jeg kunne ikke finde den!
Mens jeg sad der i sneen, følte jeg mig så ked af det og så kold og ensom, at jeg havde lyst til at græde. Men så huskede jeg på, hvordan jeg havde lært, at når jeg trængte til hjælp, kunne jeg bede til min himmelske Fader - ligegyldigt hvor jeg end befandt mig. Jeg havde brug for hjælp, så jeg skjulte ansigtet i hænderne og bad af hele mit hjerte.
Da jeg åbnede øjnene og rullede over til den ene side for at rejse mig, gled hånden dybt ned i sneen og rørte ved noget hårdt. Jeg tog fat i det og trak det op. Det var fars hammer!.
Jeg takkede min himmelske Fader for at have hørt og besvaret min bøn. Og så sprang jeg op og skyndte mig så hurtigt jeg kunne for at indhente de andre drenge, som allerede var kommet et godt stykke videre.
Idet jeg nåede ned til dem, forstod jeg, at jeg den dag havde lært noget særlig vigtigt - at vi aldrig er alene, og at vore bønner høres og besvares.

MIN DAGBOG

Rae Merritt

18. april

Mor har givet mig denne dagbog og sagt til mig, at jeg skal skrive i den om det, der hænder mig. Jeg kan så godt lide at læse andre menneskers dagbøger, men jeg er ikke sikker på, om jeg nogen sinde vil have noget særlig interessant at skrive om.

21. maj

Mor havde endnu ikke bagt brød, da jeg kom hjem fra skole i dag, og det havde hun ellers lovet. Hun lå i soveværelset og sov igen. Efter husets udseende at dømme må hun have været i seng hele dagen. Jeg er glad for, at jeg vaskede op efter morgenmaden, før jeg gik i skole, for ellers ville det nok altsammen også have stået der endnu.

Jeg legede hos Susan, indtil far kom hjem; så lavede vi aftensmad. Mor var ikke sulten, og far spiste ikke ret meget. Han har sandelig været trist tilmode i den senere tid.

22. maj

Vi har skoleferie fra onsdag, og det er jeg glad for. Det er hårdt at skulle passe skolen og samtidig at sørge for huset og alting. Jeg er glad for, at jeg kun er ti år gammel og ikke skal giftes før om mange år. Der er ikke megen tid til at lege, når man også skal arbejde. Susan siger, at jeg er blevet storsnudet, fordi jeg ikke vil lege med hende mere. Men hendes mor er ikke syg.

Far lod mig bage pandekager til morgen helt alene. De smagte virkelig godt, men far må ikke have været særlig sulten, for han spiste kun én.

25. maj

Primary var god i dag. Søster Hunt fortalte os om præsident Lorenzo Snow, og vi så filmen „*Himlenssluser*".

Himlens sluser blev også åbnet i vort hjem, for mor havde lavet middagsmad, og hun havde igen en kjole på i stedet for kimono.

Vi spiste og lo og snakkede allesammen. Far lavede endog grin med sit arbejde. Mor var træt efter middagsmaden. Jeg vaskede op, og far tørrede Af og satte væk. Jeg ville ønske, jeg havde nogle søskende til at hjælpe mig med at vaske op, men så ville der selvfølgelig også være flere tallerkeler at vaske af.

29 maj.

Jeg er ked af, at jeg ikke har skrevet noget mere. Ukrudtet kommer hurtigere op end alt det, vi har sået og lagt. Præsi-

dent Kimball siger, at vi skal pynte op i vore hjem og holde rent omkring dem. Hver dag laver far en liste over noget, han ønsker gjort. Når han kommer hjem, laver vi mad, spiser, vasker op og sidder i soveværelset og snakker et stykke tid, hvis mor er vågen,

Jeg har altid kunnet lide at gå tidligt i seng og ligge og læse, men nu går jeg tidligt i seng for at sove. Jeg plejede at mene, at det måtte være sjovt at være en pionerpige. De måtte lave lys og sæbe og lave mad over et lejrbål. Nu er jeg glad for, at jeg ikke er pioner. Jeg bliver træt af bare at luge en smule ukrudt op og tørre støv af og vaske op.

30. maj

Vi gik allesammen i søndagsskole i dag Mor så så sød ud i sin blå kjole. Hun syede den sidste måned, men hun har ikke haft den på før. Hun sov med hovedet på fars skulder under en del af forprgrammet, men det var der tilsyneladende ingen, der tog sig af. Vi gik en lille spadseretur efter nadVermødet og talte om vores planer for i morgen.

10. juni

Det er altså ikke retfærdigt - mor sover og gør ikke noget, og hun hader det. Jeg gør hendes arbejde, og jeg hader det. Ti år er ikke gammel nok til at være en mor. Og selv om jeg ikke er nogens mor, så skal jeg alligevel gøre alting. Jeg må nok bare prøve at gøre det bedre.

23. juni

Jeg har haft virkelig travlt, men det har været sjovt. Far og jeg har plukket 10 kg. jordbær lørdag. Vi gjorde dem rene, fjernede stilke og blomster, skar dem midt over og lavede syltetøj af dem. Det var morsomt, og vi lo begge to meget. Måske er det, fordi han er så stor, og hans stemme er så dyb, at jeg plejer at være ligesom bange for ham. Men det er jeg ikke mere. Enten er jeg blevet mere voksen, eller jeg forstår ham bedre nu. Under alle omstændigheder, så lavede vi også en jordbærtærte til middagsmaden og lagde resten af jordbærreoe i fryseren. De vil komme godt til deres ret til vinter. Mor kom ud i køkkenet et stykke tid for at se på, hvad vi lavede, men hun kunne ikke hjælpe.

6. juli

Vores grenspræsident bar sit vidnesbyrd i kirken i dag, og blev meget bevæget ved det. Far rejste sig og fortalte, hvor taknemmelig han var for sine velsignelser, og hvor velsignet han følte sig for sin familie, og jeg havde mest af alt lyst til at græde. Far tog slet ingen hensyn til tårerne(der løb ud under hans briller. Da han satte sig, rejste jeg mig, skønt det slet ikke havde været min mening. Jeg ved ikke, hvad jeg sagde, men jeg følte mig dejlig varm inden i. Det gør jeg stadig.

23. juli.

Far spiste tre af mine pandekager i morges. Det er første gang, han har været så sulten. Søster Hunt kom over til os og bagte brød. Uhm! Jeg kan endnu lugte og smage det. Jeg kommer til at holde af at blive hjemme og bage brød, når jeg skal være mor. Jeg ved, at mine børn også vil kunne lide det. Jeg har ikke noget imod at støve møblerne af og blanke dem, men jeg hader at gøre rent på badeværelset. Jeg er glad for, at vi ikke har fire drenge hjemme, sådan som Sudan har. Drenge laver et forfærdeligt rod i badeværelset.

Far og jeg skiftes til at læse højt fra Mormons Bog om aftenen. Mor kan lid at høre efte. Jeg forstår egentlig ikke det altsammen, men det får mig alligevel til at befinde mig godt.

Far snakker en masse med mig nu. Han sagde i aften, at mor snart vil gå bort.

Hans stemme lød så underlig og han gav mig et knus. Jeg tror, han mener, at hun snart vil dø. Jeg kan ikke få mig selv til at tro det. Det er nok, fordi jeg ikke ønsker det.

8. august

Da jeg vågnede i morges, var mor og far væk, og søster Hunt var ved at lave morgenmad til mig. Hun sagde, at mor blev syg i nat, og at far bragte hende på hospitalet. Jeg skal være et stykke tid hos søster Hunt.

12. august

Jeg hørte far komme i aften og tale med bror og søster Hunt Jeg håbede, at han ville komme og snakke med mig, men det gjorde han ikke. Der var ét eller andet, der hodt mig tilbage fra at stå op og tale med ham.

13. august

Søster Hunt sad i mit værelse, da jeg vågnede i morges. Hun sad på min seng og holdt mig stille i sine arme nogle minutter, og jeg vidste, hvad hun ville sige. Til sidst fortalte hun mig, at mor var gået hjem til vor himmelske Fader. Jeg nikkede bare. Da hun gik tilbage til køkkenet gemte jeg hovedet under dynen og græd.

17. august

Jeg husker ikke meget om begravelsen. Mor så så fredfyldt ud i sit hvide tøj. Jeg blev ved med at tro, at det hele var en drøm, og at jeg ville vågne op,og at vi så igen ville være en lykkelig familie. Jeg prøvede endog at knibe mig selv for at sikre mig, at jeg virkelig var vågen. Alle andre er gået nu, undtagen far og mig. Ih, hvor er her stille.

10. september

Jeg kan næsten ikke vente med at fortælle far om min drøm. Jeg så mor, og hun smilede og var så pæn igen. Jeg sad på hendes skød og kunne lUgte blomsterne i hndes hår. Hun sagde, at jeg skUlle være glad, og at vi allesammen en dag ville være sammen igen, og at det ville blive bedre end nogen sinde. Jeg er næsten lykkelig nu.

Samme dag. Ved du hvad! Far drømte også om mor. Han sagde, at i morgen tager vi i skoven sammen. Bare vi to! □

BARE FOR SJOV

Roberta L. Fairall

Skjulte ting

Kan du hjælpe drengene med at finde deres bold og desuden en blyant, bille, sommerfugl, græshoppe, fugl, hue, skildpadde, slange, frø, snegl og mus?

Kameltvillinger

Find de kameler, der er tvillinger og slut dig til ørkenkaravanen.

ALLE SLAGS

Ruth McFadden svec. Ill. af Pat Hoggan

Jeg har venner på min egen alder,

også venner, som er gamle

Jeg har venner, som er generte,

og også nogle modige og frejdige.

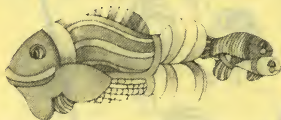

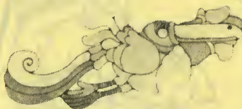
Jeg har venner, der har fire ben,

jeg har venner med bare to,

jeg har venner, der kan vrinske

og andre, der mjaver.

Jeg har venner, der kan svømme;

nogle flyver gennem luften,

jeg vil aldrig følge mig alene,

for jeg har venner alle vegne.

Babylon, og ifølge traditionen var det ham, der byggede Babelstårnet.

46. JAFET - 1. Mosebog 5:32; 10:1-2, 5; Moses 8:12, 27; 1. Krøn. 1:4. Denne mand blev almindeligvis betragtet som stamfar til de ariske eller indo-europæiske folkeslag, der i skrifterne kaldes ikke-jøder (gentiles).

47. JAFETS EFTERKOMMERE - 1. Mosebog 10:2; 1. Krøn. 1:5. Jafets søn Madaj oversættes som regel til Medes, når det drejer sig om hans efterkommere, og Jafets søn Javan har det samme navn som det hebraiske ord for ioner, eller med andre ord grækere.

48. EFTERKOMMERE AF GOMER - 1. Mosebog 10:3; 1. Krøn. 1:6.

49. EFTERKOMMERE AF JAVAN - 1. Mosebog 10:4; 1. Krøn. 1:7. Navnet på Javans søn Kittim bruges også om øen Kypern og dens beboere.

50. KANA'ANÆERNE - 1. Mosebog 10:16-18; 1. Krøn. 1:14-16. Dette er det almindelige navn givet til efterkommerne af Kams søn Kana'an.

51. ELAM - 1. Mosebog 10:22; 1. Krøn. 1:17. Den sydligste del af dalen mellem Eufrat og Tigris blev også kaldt således.

52. ASSUR - 1. Mosebog 10:22; 1. Krøn. 1:17. Den nordligste del af dalen mellem Eufrat og Tigris kaldtes også Assur, der i oversættelse er blevet til Assyrien.

53. LUD - 1. Mosebog 10:22; 1. Krøn. 1:17. Efterkommerne af Lud kaldes almindeligvis luderne.

54. ARAM - 1. Mosebog 10:22; 1. Krøn. 1:17. Dette navn oversættes også som Syria.

55. EFTERKOMMERNE AF ARAM - 1. Mosebog 10:23; 1. Krøn. 1:17.

56. JOKTAN - 1. Mosebog 10:25-30; 1. Krøn. 1:19-23. Denne mand var bror til Peleg og havde en usædvanlig stor familie, der omfattede 13 sønner.

57. EFTERKOMMERNE AF JOKTAN - 1. Mosebog 10:26-29; 1. Krøn. 1:20-23.

58. NAKOR - 1. Mosebog 11:26-27. Nakors bedstefar hed også Nakor.

59. HARAN - 1. Mosebog 11:26-28; Abraham 2:1-2. □

1980-81 OVERSIGT OVER SAMORDNET SKRIFTLÆSNING

September	1. Mosebog 1-2
	Moses 2-4
	Abraham 3-5
Oktober	1. Mosebog 3-5
	Moses 4-6
	Abraham 5:15-21
November	1. Mosebog 6-17
	Moses 7-8
	Abraham 1-2
December	1. Mosebog 18-36
Januar	1. Mosebog 37-50
	2. Mosebog 1-12
	Moses 1
Februar	2. Mosebog 13-20, 24, 31-34
	5. Mosebog 5
Marts	2. Mosebog 21-33, 35-40
	3. Mosebog 1-15, 17-22
April	3. Mosebog 16, 23-27
	4. Mosebog 1-12
Maj	4. Mosebog 13-26
	5. Mosebog 1-27
Juni	5. Mosebog 28-34
	Josua 1-24
	Dommerbogen 1-12
Juli	Dommerbogen 13-21
	Ruts Bog
	1. Samuel 1-31
	2. Samuel 1
August	2. Samuel 2-24
	Salmernes Bog 1-150

Bibelen gav ikke alene anledning til Den første Åbenbaring men kastede også lys over andre skriftsteder, producerede yderligere åbenbaring og var medvirkende til gengivelse af vigtige evangeliske lærdomme.

BIBELEN og dens rolle ved genoprettelsen

Robert J. Matthews

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har altid været en kirke, der tror på Bibelen, idet den regner Bibelen for at indeholde Guds ord, således som det blev givet til de gamle profeter. Profeten Joseph Smith udtalte, at man kan „se Guds håndskrift i de hellige skrifter, og den, der læser dem oftest, vil elske dem mest, og den, der er fortrolig med dem, vil erkende Herrens hånd, når som helst han ser den." (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 64)

Selvfølgelig udtalte Joseph Smith også, at Bibelen ikke var blevet bevaret i sin oprindelige renhed: „Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat." (8. trosartikel). Ordet *oversat*, som det benyttes her, skal betyde at hele processen er *omformet*. Det vil sige, at fejl har sneget sig ind, ikke blot i oversættelse fra det ene sprog til det andet, men også i overførelsen af teksten fra manuskript til manuskript, også i det samme sprog (før bogtrykkerkunsten opfindelse blev bøger håndskrevet i afskrift fra mand til mand. O.a.)

Bibelen har øjensynligt lidt mest ved udeladelser - den er ikke specielt fejlagtig, men mange vigtige detaljer mangler, og det gør nogle dele vanskelige at forstå.

Joseph Smith forklarede dette yderligere, da han skrev: „Jeg tror på Bibelen, som den lød, da den kom fra de oprindelige forfatteres pen. Uvidende oversættere, ligegyldige og skødesløse afskrivere eller rænkefulde og fordærvede præster har begået mange fejl." (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 394)

Mormons Bog identificerer Bibelen som jødernes optegnelser og fremsætter adskillige påstande om Bibelen: profeter skrev den ved inspiration; oprindelig var den let at forstå; gennem tiderne er mange ligefremme og kostelige dele gået tabt i den. Mormons Bog indeholder også en profeti om, at de dele i Bibelen, der er gået tabt, vil blive genindsat deri. Ja, mange af disse „tydelige og ypperlige" ting er blevet bekendtgjort gennem åbenbaringer til Joseph Smith, ved fremkomsten af Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle, samt ved Joseph Smiths oversættelse af Bibelen. Det er klart, at genoprettelsen bidrog meget til at gøre Bibelen forståelig og fuldstændig, men det modsatte er også sandt. Bibelen spillede en enestående og indlysende rolle ved genoprettelsen. Det er især tydeligt ved gengivelsen af mange grundlæggende lærdomme i evangeliet.

Bibelen og Den første Åbenbaring

Historien om gengivelsen begynder i sig selv med en vigtig henvisning til Bibelen: „Jeg læste en dag følgende i Jakobs Brevs 1. kapitel 5. vers:
‚Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet.'
Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter. . . . og til sidst traf jeg den beslutning at, bede om at få den fra Gud'" (Joseph Smith 2:11-13).

Som svar på sin bøn kom Joseph Smith til at opleve én af alle tiders største åndelige manifestationer, hvori han så og talte med både Faderen og Sønnen. Blandt andet lærte denne første åbenbaring Joseph, at der findes en Gud, som hører og besvarer bønner, at Faderen og Sønnen er adskilte personer, og at de har skikkelse som mennesker. Han lærte også, at den sande Jesu Kristi Kirke på den tid ikke fandtes på jorden. Alle disse grundprincipper i det gengivne evangelium er historisk og teologisk sammenknyttede med Bibelen gennem Jakobs Brevs 1.

kapitels 5. vers og Den første Åbenbaring.

Bibelen og Moroni

Omkring tre år efter den første åbenbaring fik profeten adskillige besøg af engelen Moroni. Og selv om det centrale tema i Moronis budskab til Joseph Smith synes at være fremkomsten af Mormons Bog, citerede og forklarede Moroni også talrige citater fra Bibelen. Det synes først og fremmest at være begrundet af ønsket om at orientere den unge profet om Herrens plan for de sidste dage.

Nogle af de stykker, som Moroni citerede, genkendte profeten som værende fra det 3. og det 4. kapitel af Malakias, det 11. kapitel af Esajas, det 3. kapitel af Apostlenes Gerninger samt det 2. kapitel af Joels Bog. Men Joseph Smith sagde også, at Moroni citerede og forklarede mange andre stykker. (Se Joseph Smith 2:36-41). Selv om disse „andre stykker" ikke stedfæstes i profetens beretning, omtales de i en række breve, skrevet af Oliver Cowdery og offentliggjort i *The Latter Day Saints Messenger and Advocate* i månederne februar og april 1835. I disse breve siger bror Cowdery, at ét af hovedformålene med engelen Moronis instruktioner var at oplyse den unge profet om Guds værk på jorden i de sidste dage og give ham forståelse af det storslåede i hans kaldelse for at forberede ham til værket. Det gamle Testamentes skrifter spillede en vigtig rolle i Moronis instruktioner. Oliver Cowdery citerede Salmerne 100, 107 og 144. Esajas 1 og 2 og Jeremias 31 som værende blandt de stykker, der blev citeret og forklaret af Moroni til Joseph Smith (se *Latter-day Saints Messenger and Advocate*, bd. 1 nummer 7, april 1835, s. 109-112). I sin egen beretning udtaler Joseph Smith, at Moroni citerede nogle stykker anderledes, end de forekommer i King James udgave af Bibelen. Den første Åbenbaring og Moronis instruktioner øgede således i høj grad Joseph Smiths forståelse af Bibelen - han vidste nu, at den var guddommeligt inspireret, men han vidste også, at visse stykker burde formes anderledes for at bibringe læseren den oprindelige betydning.

Adam

Set

Bibelen og oversættelsen af Mormons Bog

I arbejdet med at oversætte Mormons Bog fik profeten førstehåndskendskab til vanskeligheden med nøjagtigt at overføre et stykke fra ét sprog til et andet. Det var kun ved Åndens indflydelse og ved „Guds gave og kraft", der kunne skabes en korrekt oversættelse - og dertil krævedes en betydelig indsats og tankevirksomhed af oversætteren.

Denne vanskelighed med at overføre den virkelige mening med skriftstederne er måske en del af grunden til den hyppige benyttelse af sprog fra King James-udgaven af Bibelen i oversættelsen af Mormons Bog.

Bibelen var ikke *kilden* til oplysningerne i Mormons Bog, men den litterære stil i Bibelen blev øjensynligt brugt som et *middel* til at overføre meget af indholdet af Mormons Bog til engelsk. De hun-

dreder af vers i Mormons Bog, der i sprog og stil minder så meget om King James-udgaven, viser Bibelens indflydelse på denne fase af gengivelsen.

Bibelen og Lære og Pagter

Ordet *Bibel* optræder kun en enkelt gang i Lære og Pagter (48:12). Men der er mange hentydninger og henvisninger til Bibelen, og meget af stoffet i Lære og Pagter er nært knyttet til Bibelen.

Lære og Pagter indeholder instruktioner med hensym til Joseph Smiths oversættelse af Bibelen - for eksempel hvornår der skal begyndes, hvornår der skal stoppes, hvem der skal skrive, hvordan der skal trykkes. Den har også åbenbaringer, der ikke var beregnet til at være en del af Bibelteksten, men som var en følge af oversættelseserfaringer, sådan som det er tilfældet med afsnittene 76, 77, 86,og 91 og muligvis 132.

Mange vers i Lære og Pagter kan måske virke uforståelige for den læser, der ikke er klar over, at emnet er oversættelsen af Bibelen. Ligesom nogle afsnit af Lære og Pagter drejer sig om oversættelsen af Mormons Bog (afsnittene 3, 5, 8, 9, 10, 17), drejer nogle senere sig om oversættelsen af Bibelen - dele af 35, 37, 41, 42, 45, 47, 73, 74, 93, 94, 104, 124 og hele afsnittene 76, 77, 86, 91.

Der er også megen bibelsk tekstbehandling i Lære og Pagter; for eksempel er afsnit 133 identisk med Esajas 63 og 64 i tekst og sprog. Man kan ikke fordybe sig i Lære og Pagter og Bibelen uden at blive opmærksom på, at de støtter hinanden og er knyttet sammen i væsentlige punkter både i emner og ved sprogbehandlingen. Ja, der er ingen tvivl om at de åbenbaringer, der findes i Lære og Pagter, er et stærkt vidnesbyrd om Bibelens sandhed og værk.

Bibelen og Den kostelige Perle

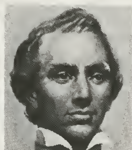
To vigtige dele af Den kostelige Perle - Mosebog og det 24. kapitel af Mattæus - er i virkeligheden uddrag af Joseph Smiths oversættelse af Bibelen (omtales nedenfor). Derved er udstrakte dele af dette standardværk også nært knyttet til Bibelen.

Den nye oversættelse og den lærdomsmæssige udvikling.

Tidligt i profetens gerning instruerede Herren ham om at udføre en revision, eller som han udtrykte det, en „oversættelse" af Bibelen. Det skulle ikke være en oversættelse i ordets sædvanlige betydning med anvendelse af kundskab til de bibelske sprog, af gamle manuskripter og videnskabsmandens sædvanlige procedurer og udstyr, men snarere en oversættelse, hvori Joseph Smith skulle bedømme Bibelens virkelige hensigt gennem åbenbaring. Den betegnes nu som

Joseph Smith sagde om Bibelen, at man kan „se Guds håndskrift i de hellige skrifter, og den, der læser dem oftest, vil elske dem mest, og den, der er fortrolig med dem, vil erkende Herrens hånd, når som helst han ser den".

Joseph Smiths kendskab til personerne i det gamle testamente

Evangeliets gengivelse er i virkeligheden alle tiders mest stimulerende historie. Mange personer fra den anden side af sløret besøgte Joseph Smith, medens evangeliets gengivelse udfoldede sig - blandt dem var personer, hvis jordiske liv omtales i Det gamle Testamente, ifølge præsident John Taylor også, „Abraham, Isak, Jakob, Noa, Adam, Set, Enok, Jesus og Faderen, samt de apostle, der levede både på dette kontinent og dem, der levede i Lilleasien. Han forekom lige så bekendt med disse mennesker, som vi er med hinanden" (*Journal of Discourses*, bind 21, s. 94). Lære og Pagter har henvisninger til besøg også af Moses, Elias, Elijah og andre „engle fra Mikael eller Adam ned til nærværende tid. . ." (L&P. 128:21).

Noa

Joseph Smiths oversættelse - på engelsk forkortet til JST (på dansk JSIO).
Et vigtigt formål med en ny oversættelse synes at have været den åndelige forståelse, profeten fik som resultat af sit arbejde. Processen gav ham ny viden om lærdomme og principper. Det er måske ét af de allervigtigste aspekter ved profetens arbejde med Bibelen og synes at være i fuld overensstemmelse med formålet for oversættelsen, således som den angives af Herren i Lære og Pagter 45:60-62:
„Og se, nu siger jeg jer: I skal ikke få mere at vide angående dette afsnit, *førend Det nye Testamente er blevet oversat, og deri vil alt dette blive åbenbaret.*
Derfor giver jeg jer nu lov til at oversætte det, for *at I kan være beredt* på det, der kommer.
Thi sandelig siger jeg jer, at store ting venter jer" (fremhævelser tilføjet).
Heraf fremgår det tydeligt, at profetens oversættelse af Bibelen ikke skulle begrænses til en rettelse af stykker, baseret på åbenbaring og kundskab, som han allerede havde modtaget, men at den skulle være midlet, hvorved han skulle modtage ny åbenbaring om forhold, som han endnu ikke var blevet gjort bekendt med. Ligefremme og kostelige ting skulle gives. Denne forståelse føjer en værdighed og betydning til profetens arbejde med Bibelen, hvilket ofte er blevet overset, og den skaber en uadskillelig forbindelse mellem oversættelsen af Bibelen og gengivelsen af evangeliske lærdomme i denne uddeling.
De efterfølgende emner er grunddele af det gengivne evangelium, som blev åbenbaret til profeten, da han oversatte Bibelen.
Mose syner: Den nøjagtige dato på, hvornår profeten begyndte sin oversættelse af Bibelen, kendes ikke, men den har tydeligvis forbindelse med den åbenbaring, han modtog i juni 1830 om „Mose syner" der nu findes offentliggjort som Moses 1 i Den kostelige Perle. Betydningen af det lærdomsmæssige, filosofiske og historiske indhold af dette kapitel står klart for dem, der har studeret evangeliet, idet det giver betydelige oplysninger om Moses, Satan, guddommelighed og formålet med Guds skabelser. Denne åbenbaring slår en højst filosofisk tone an, da Moses, overvældet af Herrens skabelser, spørger: „Jeg beder dig, fortæl mig, hvorfor disse ting er således, og hvoraf du dannede dem." (Herren forklarede derpå den Enbårnes mission og om det første menneske, Adam, og påpegede, at Herrens værk og herlighed „er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1: 30-39)).
Dette besvarer spørgsmålet *hvorfor*. De første kapitler i 1. Mosebog fortæller *hvordan*. Denne åbenbaring er en indledning til 1. Mosebog, og uden den mister 1. Mosebog noget af slt perspektiv.
Adam: Adam har en særlig plads i de sidste dages helliges teologi og mange af de særlige oplysninger om Adam, hans umiddelbare familie og hans oplysning om evangeliet findes i profetens oversættelse af 1. Mosebog. Den omfatter nu 3. til 7. kapitel i Mose Bog i Den kostelige Perle og 1. Mosebog 2-7 i JSIO. Adams

Abraham

Enok

trofasthed med hensyn til at opsende ofre, hans iver efter at undervise sine børn, hans rene sprog, hans dåb og andre vigtige lærdomsmæssige og historiske punkter er blevet kendt gennem Joseph Smiths oversættelse af Bibelen.

Kain og Satan: Ikke blot blev mange betydningsfulde ting åbenbaret til profeten om Gud og om de retskafne patriarker i gammel tid, men oversættelsen af Bibelen giver også mange oplysninger om Kains oprør og hans hemmelige pagter med Satan og mange af Adams børn. Meget af vores nuværende viden om Kain kommer til os gennem profetens oversættelse af de første kapitler af 1. Mosebog, således som de findes i Mose Bog 5. kap. og JSIO af 1. Mosebog 4. kapitel.

Zion og Enok: Opfattelsen af Zion, både som en gammel by, der byggedes af patriarken Enok, og også som en prominent del af Herrens gerning, der endnu mangler at blive fuldført i denne uddeling, er af allerstørste betydning i kirkens teologi. Meget af, hvad vi ved om Enok og hans by, kommer til os gennem åbenbaringer, der blev givet til Joseph Smith, da han oversatte de allerførste kapitler af 1. Mosebog i november og december 1830. De optræder nu som Moses 6. og 7. kapitel og JSIO af 1. Mosebog 6. og 7. kapitel. Disse oplysninger om Enok og hans by, som modtoges i november og december 1830, udgør en almindelig baggrund for de mere udførlige instruktioner om Zion, som fulgte efter i Lære og Pagter fra februar til august måned 1831. (Se L&P. 42:59)

Børns ansvarlighedsalder: En af de grundlæggende og bedst kendte lærdomme i kirken i dag er, at små børn ikke begynder at være ansvarlige over for Gud, før de bliver otte år. Mormons Bog er meget præcis i sin specifikation af, at små børn er uskyldige for Herren, men den specificerer ikke, ved hvilken alder de begynder at blive ansvarlige. At personlig ansvarlighed begynder i otte års alderen omtales i Lære og Pagter 68:25, 27 (dateret november 1831) og er den henvisning, der sædvanligvis bruges for oplysninger om emnet.

Men profetens oversættelse af Bibelen i 1. Mosebog 17:11 (dateret mellem februar 1831 og 5. april 1831) viser også at tidspunktet for den ansvarlige alder er otte år. Omstændighederne er, at Herren instruerede Abraham på følgende måde:

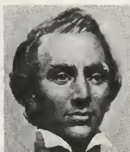
Den autoriserede danske udgave af Bibelen (Den danske oversættelse dækker nøje den engelske King James udgave):

1. Mosebog 17:7: „Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt, og det skal være en evig pagt, at jeg vil være din Gud og efter dig dit afkoms Gud."

Joseph Smiths oversættelse (her oversat til dansk efter den opgivne engelske tekst af artiklens oversætter, idet JSIO ikke er udgivet på dansk):

1. Mosebog 17:11: „Og jeg vil oprette en omskærelsespagt med dig, og det skal være min pagt mellem mig og dig og din sæd efter dig fra slægt til slægt; *at du må vide for evigt, at børn ikke er ansvarlige over for mig, før de er otte år gamle.*" (fremhævelser tilføjet). Forholdet mellem omskæring og dåb forklares ikke,

JOSEPH SMITH OVERSÆTTELSEN (JSIO)

En revision eller oversættelse af King James udgaven af Bibelen påbegyndtes af profeten Joseph Smith i juni 1830. Han var blevet guddommeligt bemyndiget til at foretage oversættelsen og betragtede den som „en del af sin kaldelse" som profet. Skønt den største del af arbejdet var fuldført i juli 1833, fortsatte han med at foretage tilpasninger, mens han lige til sin død i 1844 gjorde et manuskript klar til trykning, og det er muligt, at yderligere tilpasninger ville være blevet gjort, hvis han havde levet, så han kunne offentliggøre hele værket. Nogle dele af oversættelsen blev offentliggjort, mens han endnu levede.

Oversættelsesprocessen var en lærerig oplevelse for profeten, og flere afsnit af Lære og Pagter (samt andre åbenbaringer, der ikke findes i Lære og Pagter) blev modtaget som direkte følge af arbejdet (nemlig L&P. 76, 77, 91). Også særlige instruktioner med hensyn til oversættelsen findes i Lære og Pagter (nemlig 37:1; 45:60-61; 76:15-18; 90:13; 94:10; 104:58 og 124:89). Mose Bog og det 24. kapitel i Mattæus (Joseph Smith 1) i Den kostelige Perle er i virkeligheden uddrag af JSIO. Mange uddrag fra JSIO findes også som fodnoter i den udgave af King James udgaven af Bibelen, der følger med den ordbog, som denne artikel skriver sig fra. JSIO bidrager i nogen grad til gengivelse af det enkle og kostelige, der er forsvundet fra Bibelen (se 1. Nephi 13 og 14).

Selv om den ikke er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle Bibel, giver JSIO megen interessant indsigt og er en uvurderlig hjælp til bibeltydning og forståelse af Bibelen. Det er en i høj grad frugtbar kilde til nyttige oplysninger for den, der studerer skrifterne. Den er også et vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse og mission. □

Elijah

Moses

men profetens oversættelse angiver bestemt, ved hvilken alder ansvarlighed indtræder.

Af særlig betydning er det, at datoen for profetens manuskripter til dette særlige stykke i Bibelen viser, at begrebet ansvarlighed ved 8 års alderen var kendt af profeten i hvert fald så tidligt som den 5. april 1831, eller mindst fem måneder før den nævnes i den åbenbaring, der bærer betegnelsen Lære og Pagter 68. Denne meget betydningsfulde evangeliske lære lærte profeten åbenbart at kende, mens han oversatte det 17. kapitel af 1. Mosebog og er endnu et eksempel på Bibelens betydningsfulde rolle ved gengivelsen af evangeliet i denne uddeling.

De tre grader af herlighed: En anden velkendt åbenbaring til profeten Joseph Smith beskriver menneskenes tilstand efter den legemlige opstandelse fra graven og kaldes ofte åbenbaringen om de tre grader af herlighed, til trods for at den også taler om en tilstand uden herlighed. Den nedskrevne beretning om denne åbenbaring findes i dag som Lære og Pagter afsnit 76 og beskriver en stor åndelig manifestation, givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16. februar 1832, mens de var beskæftiget med at oversætte Bibelen. Brødrene var i arbejdet kommet til det 5. kapitel af Johannes, da åbenbaringen blev givet til dem. Deres beretning om begivenheden findes i Lære og Pagter, afsnit 76:15-19 og lyder således:

. „Thi mens vi var beskæftiget med oversættelsen, som Herren havde pålagt os, kom vi til det 29. vers af Johannes' 5. kapitel, der blev givet os som følger, idet han taler om de dødes opstandelse og om dem, som skal høre Menneskesønnens røst og komme frem:

De, som har gjort det gode, i de retfærdiges opstandelse, men de, som har gjort det onde, i de uretfærdiges opstandelse. Dette vakte vor forundring, thi det blev os givet i Ånden.

Og medens vi overvejede dette, rørte Herren ved vor forstands øjne, og de åbnedes, og Herrens herlighed skinnede om os."

Den åbenbaring, der fulgte, er én af de oftest diskuterede emner blandt kirkens medlemmer og udgør én af denne uddelings betydeligste åbenbaringer. Ja, den omtales jævnligt som „Åbenbaringen" i kirkens litteratur. Profeten kaldte den „en afskrift af optegnelserne i den evige verden" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 12). Det er bemærkelsesværdigt, at omstændighederne, der frembragte denne åbenbaring, var profetens oversættelse af Bibelen.

Den celestiale ægteskabsorden: Et andet betydningsfuldt træk ved det gengivne evangelium, der ser ud til at være direkte forbundet med Bibelen, er læren om evige ægteskaber. Det er en fuldt attesteret kendsgerning, at dette emne var kendt af profeten Joseph adskillige år før det blev betroet til det skrevne dokument, der nu betegnes Lære og Pagter 132. Adskillige af de første brødre har bevidnet, at de hørte profeten tale om dette emne så tidligt som i 1831 eller 1832. Da dette er den samme periode, hvor profeten oversatte 1. Mosebog, og da de første vers i åbenbaringen om ægteskab taler om profetens forespørgsel hos Herren om

Abraham, Isak og Jakob, ser det ud, som om åbenbaringen om celestialt ægteskab havde forbindelse med Joseph Smiths oversættelse af Bibelen.

Således ser vi, at adskillige betydningsfulde lærdomme, der er kommet frem i denne uddeling, er uadskilleligt forbundet med Joseph Smiths oversættelse af Bibelen. Få emner er mere prominente i evangeliet end ansvarlighedsalder, opbygning af Zion, Adams rolle i den evangeliske plan, grader af herlighed og læren om celestialt ægteskab.

Det er sandsynligt, at andre vigtige emner også blev åbenbaret til profeten i forbindelse med hans arbejde med at oversætte Bibelen. Der er noget, der taler for, at profeten kendte til de gamle patriarker, gamle rådsforsamlinger og kirkens organisationer, samt at andre emner blev åbenbaret for ham i forbindelse med hans arbejde.

Det egentlige *produkt* af profetens arbejde med Bibelen er derfor ikke blot det manuskript, der betegnes JSIO, men også de mange åbenbaringer og åndelige erfaringer, profeten fik (og gennem ham kirken) som resultat af hans arbejde med Bibelen. Både manuskriptet til JSIO og de andre åbenbaringer er vigtige, men af dem forekommer det, at mængden af specifikke åbenbaringer om lærdomme er af størst betydning. De giver øget kundskab og tydelighed med hensyn til emner om præstedømmet, opstandelse, forudtilværelse og beriger også vores forståelse af Jesu, Adams, Enoks, Melkisedeks, Abrahams, Paulus', Peters og Johannes Døbers forkyndelser. Man kan næppe få et klart perspektiv af de bibelske optegnelser uden disse åbenbaringer.

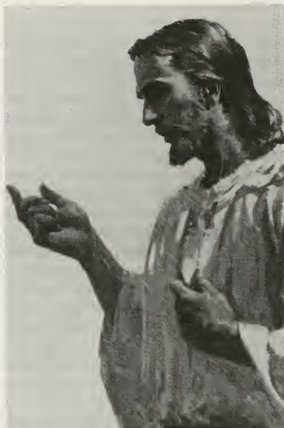
Uden tvivl har Bibelen spillet en livsvigtig rolle ved gengivelsen af evangeliet. □

Robert J. Matthews er amanuensis ved Brigham Young University og er medlem af kirkens samordningskomité.

Man kan ikke fordybe sig i Lære og Pagter og Bibelen uden at blive opmærksom på, at de støtter hinanden og er knyttet sammen på væsentlige punkter både i emner og ved sprogbehandlingen. Ja, der er ingen tvivl om, at Lære og Pagter er et stærkt vidnesbyrd om Bibelen.

To Testamenters uforanderlige evangelium

Ellis T. Rasmussen

Nogle mennesker synes, at Det gamle Testamente forkynder og demonstrerer en ret så grusom teologisk opfattelse og etik. Det kan synes logisk for dem, der mener, at religioner simpelthen er sociale institutioner, der er opstået og udviklet gennem århundrederne. Men for dem, der betragter religion som åbenbaret teologi og en guddommelig etiks lov med absolutte sandheder og evige begreber om ret og forkert, er en sådan bedømmelse af Det gamle Testamente hverken logisk eller acceptabel.

„Dårlige eksempler" findes virkelig blandt hovedpersonerne i Det gamle Testamente, og de eksisterer ganske enkelt, fordi der altid har været såvel dårlige som gode mennesker og skikke. Det er klart, at de bibelske skribenter har været meget ligefremme med hensyn til mennesker og gerninger, gode og dårlige. På en måde er disse beretninger hjerteskærende, men på den anden side fremhæver de troværdigheden af hele den bibelske beretning. Skribenterne fortalte sandfærdigt både om heltenes og skurkenes, almindelige menneskers, profeters, kongers og præsters forbrydelser og gode gerninger.

I nogle tilfælde, hvor onde gerninger blev foretaget, påpegede skribenterne omgående de dårlige resultater af ikke at følge Herrens veje. I andre tilfælde blev resultater og reaktioner nedskrevet måneder eller endog år senere, efterhånden som de viste sig. Det er naturligt, at de der læser enkelte episoder, ikke altid også ser sådanne beretninger om forsinkede konsekvenser. Selv forskere undlader somme tider at følge emnet op og finde ud af, om historiens slutning følger senere hen. Som resultat deraf kommer de til forkerte slutninger og bedømmelser.

Historien om den udåd, der forøvedes af Simeon og Levi i 1. Mosebog 34:25-31 er

et tilfælde, hvor ansvarlige menneskers reaktioner ikke fuldstændigt berettes før senere hen. Nogle af Jakobs følelser med hensyn til deres udåd og nogle antydninger af dens evige konsekvenser erfarer læseren først mange kapitler senere, nemlig i 1. Mosebog 49: 5-7.
Og der er naturligvis tilfælde, hvor beretningernes skribenter overhovedet ikke vender tilbage for at fortælle om resultater eller følger af voldsomme handlinger eller umoralsk vandel. Uheldigvis er nogle læsere gået ud fra, at deres tavshed om sagen antyder tolerance. Men det er en forkert antagelse. Der er ingen grund til at mene, at umoral hos et menneske nogen sinde blev godtaget eller tolereret af Herrens profeter. Love imod sådanne onder kendtes for og blev fremhævet igen i De ti Bud, genfremsættes af Jesus og fremhæves pány i vor tids profetier. Det er heller ikke acceptabelt at gå ud fra, at nogen var i stand til at undslippe loven fordi de var konger eller præster. Beretninger om begivenheder hos Moses, David og mange andre konger og præster i det senere Israel taler derimod. Det er helt klart, at forbrydelsen bliver større, når det er ledere, der synder. Som Natan sagde til David:. . . „fordi du ved denne gerning har vist foragt for Herren. . . " (2. Samuel 12:14). Med andre ord, så ser andre det og taler kynisk om en institution, der foregiver godhed, når dens ledere er eksempler på noget ondt. Det er naturligvis rigtigt, at nogle prominente figurer i Det gamle Testamente var overtrædere, inkluderende Lots døtre. Juda, Ruben, Simeon, Levi, Samson, Ahaz, Uzzia og andre. Vi hører kun om de personlige konsekvenser for nogle enkelte af dem, men i de tilfælde er oplysningerne også hjerteskærende. Der er al mulig grund til at mene, at det samme ville være tilfældet med alle de andre, hvis vi havde detaljerne derom. Når alt kommer til alt, er der „en lov uigenkaldelig fastsat i himlen" der gælder alle sådanne ting. (Se L&P. 130:20) På den anden og mere positive side forkyndes der storslåede principper i Det gamle Testamente. Under sin jordiske mission benyttede Jesus dem, citerede dem og kommenterede andres benyttelse af dem.

Tænk for eksempel på den situation, da han lige havde irettesat nogle saddukæere for ikke at kende skrifterne (se Mark. 12:24). En anden spørger spurgte - tilsyneladende for at finde ud af, hvordan Jesus bedømte moseloven: „Hvilket bud er det første af alle?"

Jesus svarede: „Det første er: ‚Hør Israel! Herren vor Gud, Herren er én;

og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke'

Et andet er dette: ‚Du skal elske din næste som dig selv' Noget andet bud større end disse gives ikke.

Da sagde den skriftkloge til ham: ‚Rigtigt, mester, sandt er, hvad du sagde, at Han er én, og at der ikke er nogen anden end Ham.

Og at elske Ham af hele sit hjerte og af hele sin forstand og af hele sin styrke og at elske sin næste som sig selv, det er bedre end alle brændofre og slagtofre'" (Mark. 12:28-33).

Disse storslåede principper om kærlighed fandtes i Det gamle Testamente. De findes stadig i vore udgaver, i 5. Mosebog 6:4-5 og 3. Mosebog 19:18. Yderligere gentages de i 5. Mosebog 10:12 og 30:6 samt i 3. Mosebog 19:34. Paulus forklarede også sine romerske brødre, at ét eneste princip dækkede det hele:

„Bliv ingen noget skyldige uden det at elske hverandre; thi den, som elsker sin næste, har opfyldt loven.

Thi det: ‚Du må ikke bedrive hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke begære; og hvilket som helst andet bud, sammenfattes i dette ord: ‚Du skal elske din næste som dig selv'.

Kærligheden gør ikke næsten noget ondt; derfor er kærlighed lovens opfyldelse." (Rom. 13:8-10)

Til de omvendte galatere gentog Paulus, hvad Jesus havde sagt:

„Tjen hverandre i kærlighed! Thi hele loven er opfyldt i ét eneste bud, nemlig dette: ‚Du skal elske din næste som dig selv'" (Gal. 5:13, 14).

Jakob kaldte dette princip fra Det gamle Testamente for „den kongelige lov" (Jak. 2:8).

Men i dag er der mange, som tror, at disse befalinger er lærdomme fra Det nye Testamente. Det var ganske rigtigt Jesus, som først kom frem med dem, men det var meget tidligere end på Det nye Testamentes tid, som vi nu skal se. På den anden side får Det gamle Testamente ros - eller ris - der ikke tilkommer det. Læsere finder ud af, at Jesus har sagt: „I har hørt, at der er sagt: ‚Du skal elske dine næste og hade din fjende'" (Matt. 5:43-44). Nogle går ud fra, at dette „hade din fjende" er citeret fra Det gamle Testamente. Det er det ikke; det er ganske simpelt én af de „mundtlige overleveringer", som Jesus fra tid til anden brugte.

Kristus, Herren for loven om retfærdighed og barmhjertighed i Det gamle Testamente, forkynder den samme lov i en almindelig kornmark for sine ydmyge apostle.

Ja, i Herrens åbenbaringer til Moses kan man finde opfordringer til at gøre godt, også mod sine fjender:

„Når du træffer din fjendes okse eller æsel løbende løse, skal du bringe dem tilbage til ham. Når du ser din uvens æsel segne under sin byrde, må du ikke lade ham i stikken, men du skal hjælpe ham med at læsse byrden af." (2. Mosebog 23:4-5) Eftersom som Jesus selv sagde: „Jeg er den, som gav loven" (3. Nephi 15:5), er det ikke forbavsende, at der

findes evangeliske lærdomme i Det gamle Testamente. Desuden er der gode eksempler hos mange af figurerne i Det gamle Testamente, som for eksempel Isak, Josef, Jetro, Josua, Debora, Rut, Boas, Hanna, Samuel, Jonatan og Natan.

Når alt kommer til alt, så var Det nye Testamentes Herre også HERREN (skrevet med store bogstaver) i Det gamle Testamente, som skrifterne bevidner:

„Jeg, jeg alene er HERREN, uden mig er der ingen frelser."

„Jeg, HERREN, jeg er eders Hellige, Israels skaber, eders konge."

„Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld, kommer ej dine synder i hu." (Es. 43:11, 15, 25)

„Dem, der trænger dig, lader jeg æde deres eget kød, deres blod skal de drikke som most; alt kød skal kende, at jeg, HERREN, er din frelser, din genløser Jakobs Vældige." (Es. 49:26)

Ikke blot er betegnelserne *Forløser*, *Frelser*, *Konge* og *Skaber* betydningsfulde i sådanne åbenbaringer, men erstatningsbetegnelsen HERREN er også af stor betydning. Nogle læsere af Det gamle Testamente ved det, men mange gør det ikke. HERREN skrevet med store bogstaver i Det gamle Testamente er en erstatning for det guddommelige navn, vi udtaler som Jehova. Israelitterne benyttede også somme tider andre erstatningsnavne for at undgå at sige det hellige navn *Jehova.* (Jahve) En almindelig benyttet erstatning var *Adonai*, der betyder „min herre". En anden var *Ha-Sjem*, der betyder „navnet" Og der er mange andre navne brugt i Det gamle Testamente til betegnelse for Frelseren. Et interessant eksempel er *Ha-Gadosh, Baruch Hu*, der betyder „den Hellige, velsignet være ham". Et andet navn, der brugtes på Kristi tid, var *Meimra* med betydningen „budskab" eller „ord". Således sagde Johannes den Elskede, da han begyndte sin evangeliske beretning på godt aramaisk sprog: „I begyndelsen var *Meimra* og *Meimra* var hos Gud. . ."

Nogle mennesker går intelligent ud fra, at Jesus er JEG ER (Johs. 8: 58; 2. Mosebog 3:14-15) og at JEG ER (hebraisk Ehejeh) grammatikalsk svarer til HAN ER (hebraisk Jiheheh), der på sin side svarer til *Jehova* (Jahve). Således var Jehova, født i kødet, Jesus. Men virkelig overbevisning kommer kun til dem, der opnår Helligåndens vidnesbyrd, for som Paulus sagde: „. . . ingen kan vide, at Jesus er *Herren* uden ved Helligånden" (1. Kor. 12:3, insp. udg., fremhævelse tilføjet).

Først når vi på den måde kan bære vidnesbyrd, kan vi påskønne kærlighedens evangelium, der gælder for alle uddelinger. Vi bør omhyggeligt overveje både Det gamle og Det nye Testamentes lærdomme om kærlighedens oprindelse, vores kærlighed til Gud, og vores kærlighed til hinanden.

Som Jesus sagde: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre" (Johs. 13:34. Se også Jer. 31:3; 1. Johs. 4:7, 19; Hoseas 11:1; Salm. 18:1-2, 97:10; 5. Mosebog 11:1; Johs. 14: 15).

Må Paulus' bøn for sine efesiske hellige også blive besvaret til fordel for os:

„For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen,

at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed,

så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er,

og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde." (Efes. 3:14, 17-19) ☐

Dr. Rasmussen, der er formand for afdelingen for Gamle Skrifter ved Brigham Young University, tjener også som medlem af kirkens Samordningskomité for voksne.

Dåb af nye grensmedlemmer i Ghana foregår på stranden.

NIGERIA OG GHANA

Et mirakel der går forud for budbringerne

Janet Brigham

I årevis er der kommet breve til kirkens hovedkvarter i Salt Lake City - enkle, velskrevne anmodninger om „hellige bøger" med oplysninger om kirken. Hvilke landenavne bærer frimærkerne? Nigeria og Ghana, stater i det vestlige Afrika. Og hvem er så afsenderne af de breve? Ydmyge, sandhedssøgende kristne afrikanere, som kun har kendt lidt til kirken, ja, kun at de havde brug for at vide mere. Efterhånden som der blev sendt litteratur til grupper og enkeltpersoner i byer og landsbyer, bad disse sorte afrikanere om den dag måtte komme, da evangeliet kunne blive givet til dem af missionærer.

Den dag kom endelig i november 1978, da to par, ældste og søster Rendell N. Mabey og ældste og søster Edwin Q. Cannon jr., af den Internationale Mission blev sendt til Nigeria og Ghana som særlige repræsentanter. Siden da er mere end 1700 omvendte blevet døbt.

Søster Rachel Mabey, ældste Mabeys hustru, siger ganske enkelt: „Herren har forberedt folket. Det er oprigtige, åndelige mennesker." De fire missionærer tilskriver ikke succesen deres eget arbejde. De ser Herrens hånd tydeligt manifestere sig i de omvendtes tilværelse.

Historien går mindst 18 år tilbage.

Det var dengang, da, hvad ældste Cannon kalder „et ekstraordinært fænomen" begyndte at ske i det vestlige Afrika. Afrikanerne hørte om kirken gennem andre afrikanere, som havde studeret i De forenede Stater. De faldt over nogle missionærbrochurer. Ingen kan sige, hvordan disse brochurer kom til Afrika engang i 50erne - men virkningen var bemærkelsesværdig. Mange, som læste dem, erkendte sandheden. Og så -

Tre medlemmer af hjælpeforeningen i Aboh, Nigeria gren.

uafhængigt af hinanden og uden at vide, hvad de andre gjorde begyndte flere grupper af sorte både i Nigeria og Ghana at oprette deres egne religiøse organisationer efter kirkens mønster. Imidlertid hindrede visumproblemer, at der blev sendt repræsentanter for officielt at oprette kirkeenheder.

Grupperne byggede små kirkebygninger og holdt regelmæssige møder. De kopierede organisationen, lærdomme, sange og titler efter kirken i så vid udstrækning, som det var muligt ud fra den litteratur, de havde fået fat i. Lejlighedsvis havde de kontakt med medlemmer af kirken, som besøgte Afrika. Afrikanerne missionerede endda også. En mand, som havde haft en gribende åndelig oplevelse, „blev af Ånden opmuntret til at gå fra dør til dør . . . for at forkynde det budskab, som vi har læst i Mormons Bog og i brochurerne". Til trods for nogen „forfølgelse" og at de sommetider

Grenspræsidentskabet i Aboh, Nigeria: Præsident Anthony Obinna (midten), rådgivere Francis Obinna (til venstre) og Raymon Obinna (til højre): alle tre er brødre.

blev betegnet som en „antikristen organisation", arbejdede missionærerne ufortrødent videre.

„Vi fortsatte med at forkynde ordet og vandt 40 mennesker den dag, til beundring endog for de lokale muslimer," rapporterede en mand. „Missionærerne" og deres 40 nyomvendte samledes for at høre om kirkens lærdomme. Senere „vandt de yderligere 47 medlemmer". Sådanne oplevelser var ikke usædvanlige blandt de uafhængige grupper, som uden myndighed organiserede sig i kirkens navn. Grupper i Nigeria og Ghana - også her uden kendskab til hinandens aktiviteter - indregistrerede sig i deres respektive lande under navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ledere af kirken i Salt Lake City blev opmærksomme på disse afrikaneres hengivenhed. Breve som dette kom regelmæssigt:

„Jeg har hørt så meget om, hvordan denne store genoprettede kirke blev grundlagt af vores store profet Joseph Smith, og jeg bliver mere og mere ivrig efter at vide mere om det ved læsning af bøger. Jeg har hørt om Mormons Bog, der virkelig var en god nyhed, givet til Joseph Smith på Cumorah-bjerget. Jeg vil blive meget lykkelig, hvis et eksemplar af Mormons Bog kunne sendes til mig, for at jeg kan læse mere om de ord, som Herren gav, hvis De vil være så venlig. . .

Ja, jeg ønsker virkelig at blive en ægte mormon, så derfor vil jeg gerne vide mere om Mormon, for . . . det lidt, som vore ældster og pastorer har fortalt os her i Ghana har givet mig indsigt til at se et lys ét eller andet sted.

Jeg bliver altid så glad, når sange og salmer som „Kom, kom Guds folk!" og „O kom du Zions konge" og andre af Zions sange bliver sunget til vore møder. Jeg ønsker virkelig, at jeg var hos jer der og kunne tage del i disse dejlige ting, som

En lille gruppe medlemmer af Aboh, Nigeria gren

I nyder i Kristus." Det brev var skrevet af Emmanuel Bondah, som da gik i sjette klasse.

En anden skrev: „Vi her er de virkelige Guds sønner, men farve spiller ingen rolle i tjenesten for vor himmelske Fader og Kristus. Guds Ånd kalder os til at blive i denne kirke, og der er ikke noget, der kan holde os ude."

Den, der skrev det brev, Anthony Obinna, blev senere den første sorte vestafrikaner, der blev døbt og kaldet som grenspræsident. Men før det skete, måtte vanskelighederne med visa overvindes. Og krigen i Biafra gjorde situationen mere indviklet.

I august blev ældste Cannon og Merrill Batemann fra lærerstaben på Brigham Young University, af kirken sendt til stedet for at undersøge grupperne i Nigeria og Ghana. De kom tilbage og anbefalede, at kirken skulle gå igang. I løbet af nogle måneder blev ældste Cannon og hans hustru Janath kaldet sammen med Mabeys som særlige repræsentanter til Vestafrika.

Parrene udsøgte straks dem, der allerede kendte til kirken. De blev modtaget med begejstring både af dem, som kendte til kirken og dem, der ikke gjorde det. Parrene kunne kommunikere åbent om evangeliet, og ofte på engelsk.

„En af de vigtigste faktorer for kirkens succes dér er brugen af det engelske sprog og at så mange taler det," siger søster Cannon. „Og folk er ivrige efter litteratur. De længes efter traktater og læsestof. I årevis har katolikkers og protestanters missionærer drevet missioner og hospitaler og skoler i Ghana og Nigeria, og det er derfor at så mange af de indfødte her er kristne og kan både tale, skrive og læse engelsk.

Vi er glade for den traditionelle respekt for kristne missionærer," tilføjer søster Cannon.

Ældste Mabey fortæller, hvordan han tog imod de afrikanere, som undersøgte kirken: „Vi bragte dem hilsener fra præsident Kimball og fortalte dem, at vi ikke havde noget at bringe dem ud over frelse og evigt liv. Vi lovede ikke noget om verdslig rigdom.

Vi sagde, at vi var klare over, at verden var fuld af mennesker af alle farver, enhver form for baggrund, og at vi ikke tænkte på os selv som værende hvide blandt dem. Vi sagde, at vi alle var Guds børn, som elskes af vor himmelske Fader."

De, som allerede havde lært noget om kirken, var ydmyge og villige til at opgive deres kors og indsamlingsfade til kollekt, efterhånden som de lærte mere fuldstændigt om kirkens lærdomme og skikke. De ofrede både tid og penge.

Mange steder, hvor repræsentanterne døbte, sørgede medlemmer for kirkebygninger, der allerede var bygget af afrikanerne. Ældste Mabey beskriver i en tidlig rapport bygningen i Sekondi i Ghana:

„En kirkebygning bestående af gipsvægge, bliktag og cementgulv ... et gammelt klaver, nogle træbænke og forskellige kirkebilleder. Interessant nok hænger der på den udvendige endevæg et gammelt, vejrbidt skilt med teksten „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Grundlagt 1830". Skiltet og bygningen er siden blevet pænt malet.

I landsbyen Ikot Eyo i Nigeria holdt kirken møde i en bygning med et skilt med ordene: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Co." Den bygning rummer omkring 250 mennesker. Den dag, da grenen blev organiseret, overværede 218 nadvermødet. „Kirkebygningen var bygget og ejes af de mennesker, som nu er blevet bekræftet som medlemmer," siger ældste Mabey.

Sådanne bygninger er man vokset ud af for måneder siden. Nogle overtallige menigheder holder møder udendørs, foran deres kirkebygninger.

De to missionærpar havde ikke tid til at besøge alle de menigheder, der havde holdt møder i kirkens navn. I ét tilfælde mødtes de med „moderkirken" men kunne ikke mødes med alle de femten „grene" af den organisation. Sådant arbejde måtte overlades til efterfølgende repræsentanter.

Søster Cannon forklarer, hvordan disse mennesker i god tro prøvede at antage kirken, endnu før repræsentanterne fra kirken ankom:

„Hvad disse forsamlinger gjorde, var at benytte kirkens navn. De fleste af dem kendte lidt til kirkens lære, men de var uvidende om kirkens praksis og sædvaner. Så derfor overførte og benyttede de de traditionelle skikke fra pinsebevægelsen i deres gudstjenester.

De havde indsamlingsbakker, en masse ‚pinsehalleluja'er', sang, dans og trommer. Det fandt de naturligvis i høj grad tilfredsstillende. Og det var ikke nok for os blot at træde til og sige: „Det må I ikke gøre." Vi måtte fortælle dem, hvad de *kan* gøre, og hvordan gudstjenester foregår. Og det tager tid. De skal ikke blot lære noget nyt de skal lære at undvære en masse af det gamle."

Ældste Cannon forklarer at selv om mange sådanne skikke ikke almindelig-

Nadvermøde i grenen i Secondi, Ghana. *Fotografier af Rendell og Rachel Mabey.*

vis forekommer i kirkens gudstjenester, er mange af skikkene ikke imod kirkens lære. For eksempel har de en skik, der går ud på, at når man taler til dem, og man siger noget, de særlig godt kan lide, udbryder de spontant et ‚Amen'

Den kirkebygning, repræsentanterne fandt i Cape Coast i Ghana, indeholdt en statue i naturlig størrelse af englen Moroni, „øjensynligt kopieret af en lokal billedhugger efter illustrationen på hæftede eksemplarer af Mormons Bog, med trompeten for munden og stående på en kugle," siger ældste Cannon. En sortindbundet Bibel og et hæftet eksemplar af Mormons Bog var malet på talerstolen. Der var også malerier af Joseph Smith og et billede af Tabernakelkoret.

For at undersøge et rygte tog repræsentanterne en bil til en landsby, 30 km. fra byen Owerri i Nigeria, for at finde en mand, som de havde hørt, var interesseret i kirken. Efter at have spurgt sig for hos nogle indfødte, kørte de lige til en lille bygning med et stort skilt på facaden, der sagde ‚LDS Nigerian Mission'. Ældste Cannon siger: „Så vidste vi, at vi var kommet til stedet, vi søgte." Grundlæggerne af den „mission" blev senere døbt ind i kirken.

De, som har tilsluttet sig kirken, afskriver den imitation af kirken, som de tidligere havde oprettet. Tidligere „pastorer" og „apostle" sidder nu i distrikts- og grenspræsidentskaber; adskillige kvinder, der tidligere betegnedes „profetinder" er nu hjælpeforeningspræsidentinder. Disse nye afrikanske hellige er ikke „moderne", vesteuropæiskpåvirkede, selv om de taler engelsk og bærer europæisk tøj. De fleste af dem lever mere enkelt, end dem, der bor i vestlige kulturer, men folk er stolte over deres renlighed, de er velsoignerede og meget gæstfrie. Skønt der bygges moderne motorveje i Afrika, er andre veje ofte helt miserable. Afstandene er store og kørsel er ofte vanskelig og risikofyldt. Somme tider er det et problem at finde et sted, hvor man kan købe benzin.

Dårlige kommunikationsmuligheder sinker også kirkens arbejde. Telefonsystemet er ofte utilstrækkeligt, hvis det overhovedet eksisterer. Man kan ikke stole på forbindelserne. Det tager uger at få post sendt fra stat til stat.

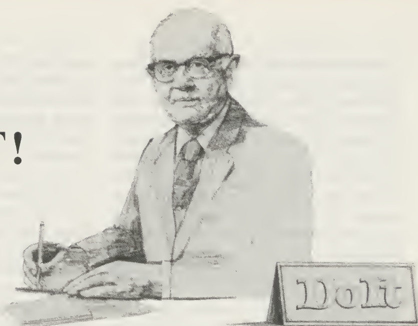
Sådanne forhold udgør en udfordring, men medlemmer og repræsentanter gør deres bedste for ikke at lade sig slå ud af dem. Og den venlighed, folk i Nigeria og Ghana udviser, kompenserer for alle vanskelighederne. Parrene rapporterede følgende til præsident Spencer W. Kimball: „Vi har aldrig været noget sted i verden, hvor det er så let at få fremmede engageret i samtaler om evangeliet - muligheder findes allevegne. Man behøver ikke at gå fra dør til dør - blot sørge for at have nogle brochurer ved hånden. Selv travle mennesker på gaden vil standse op og snakke. Arbejdere på nybygninger beholder i lang tid brochurerne i hånden. Hvis man en timestid senere igen kommer forbi, er det ikke usædvanligt at se dem stadig ivrigt læsende." (Se *Ensign* for maj 1979, s. 106).

Kirkeledere fra Salt Lake City har besøgt de nye medlemmer i Nigeria og Ghana. Ældste James E. Faust besøgte dem i februar 1979, og den præsiderende biskop, Victor L. Brown, var der i april 1979 for at få et overblik over de nye medlemmers timelige behov. John Cox, regionalrepræsentant fra England, har besøgt Ghana.

Skønt de vestafrikanske hellige befinder sig halvvejs omkring jorden fra kirkens hovedkvarter og først for nylig er begyndt at deltage i sådanne kirkeprogrammer som hjælpeforeningen, er deres tro stærk. For dem er tro baseret på et årelangt håb, der nu er ved at blive opfyldt. □

GØR NOGET VED DET!

Ældste Robert L. Simpson
Assistent til De tolvs Råd

På en fremtrædende plads på præsident Kimballs skrivebord står et skilt, hvor der står: „Gør noget ved det!"
Med en så inspireret leder må vor egen bekvemmelighed komme i anden række. Alt drejer sig om at efterkomme Herrens ønsker. Præsidentens eksempel på, hvordan man bør virke, er blevet en legende, og det danner et forbillede, som vi alle bør leve efter. Da jeg i sin tid var udstationeret ved en luftbase i Wyoming under den anden verdenskrig, blev det bekendtgjort ved et grensnadvermøde, at der den følgende uge ville blive afholdt en grenskonference, og at der var store muligheder for at missionspræsidenten tog en besøgende autoritet med sig fra Salt Lake City. Da vi kom til grenskonferencen den følgende søndag formiddag, fik vi præsenteret en besøgende autoritet, som ingen af os havde set før. Det var ældste Spencer W. Kimball, det nyeste medlem af De tolvs Råd. Han var sendt ud på sin allerførste opgave. Han optrådte meget venligt, havde et sikkert vidnesbyrd, men udtrykte sin bekymring for at en så høj kaldelse var kommet netop til ham. Derpå sagde han med fornyet overbevisning: „Kære søskende, jeg ved ikke nøjagtigt, hvorfor Herren har kaldet mig, men jeg har i hvert fald ét talent at tilbyde. Min far har lært mig, hvordan man skal arbejde; og hvis Herren kan bruge en arbejder, så er jeg parat." Jo, Herren kunne bruge en arbejder!
Han havde faktisk brug for én, der kunne arbejde hårdt, som eventuelt var parat til at påtage sig det mest betydningsfulde ansvar på det mest vigtige tidspunkt.
Dette tidspunkt er *NU*, hvor en profet, der ved, hvordan man skal arbejde, fører an. Men endnu en ting er sikker - arbejdet i disse sidste dage kræver at tusindvis af os er villige til at følge med i samme tempo som profeten.
En profet, der må gå vejen alene, kan ikke gøre meget andet end at afmærke vejen. I enhver uddeling har der været brug for hårdtarbejdende, kvalificerede tilhængere og disciple. Præsident Kimball indkalder den største hær hårdtarbejdende, som nogen sinde er kaldet i kirkens historie på jorden.
Lad os sammen betragte disse tre formål som et udgangspunkt for vor forberedelse til at følge med i profetens tempo:
For det første: Vi må sørge for at kende mere til kirkens lærdomme; for det andet: Vi må være mere villige til at *Gøre noget ved det!* For det tredie: Vi må være

mere modtagelige for Åndens gaver.
En stor lærer har engang sagt: „Den, som ikke beskæftiger sig med at læse, har intet fortrin fremfor den, der ikke kan læse." Analfabetisme er ikke nogen rigtig undskyldning for ikke at kende evangeliet. I vor tid med al dens oplysning og moderne undervisningsmetoder er der især ingen undskyldning for de af os, som er forpligtet gennem dåben og hver uge bekræfter dette ved at deltage i nadveren.
Punkt to - at være villig - det har altid været en fornøjelse for mig at møde missionærerne overalt i verden. Mon det altid er bekvemt at tage to år ud af sit liv, at udsætte sin uddannelse eller læretid to år, at forlade familie, venner og personlige interesser for at reagere på en kaldelse fra profeten? Bekvemt? Nej! Tilfredsstillende for sjælen? Ja! Og når man har en fast tro på ét eller andet, så må man simpelthen *Gøre noget ved det!*
Jeg kunne godt lide at standse op et øjeblik for at delagtiggøre jer i nogle notater, jeg har gjort, under mit virke i Stillehavsområdet for blot nogle få uger siden. De råd, som vi har fået af profeten, bør på ingen måde tages let.
Nukua'lofa Tonga staven fulgte præsident Kimballs råd om at organisere et kor i hver eneste ward og gren, og de inviterede desuden deres bekendte til at være med i disse kor. Netop i sidste måned kunne søster Simpson og jeg glæde os over en stavskorfestival. Hver eneste del af kirken var med. En lille gren mødte op med et kor der bestod af alle grenens medlemmer. Ethvert kor havde et betydeligt antal ikke-medlemmer med. Mindst ét af korene bestod af en trediedel undersøgere. Alle korene har for nylig døbt nogle af dem, der synger med i deres kor. Næsten alle er blevet døbt som følge af, at de har været med i koret. De var alle klædt i hvidt. De havde allesammen øvet sig meget. Det var en aften, hvor vi følte os usædvanligt opløftet. Det var et enestående eksempel på, hvad der kan komme ud af at følge profetens direktiver. Har jeres gren eller ward et kor? Inviterer I ikke-medlemmer til at være med? *Lad os gøre noget ved det!*
Og så denne lille tanke - I ved at vi har over 7.000 ward og grene i kirken. Hvad nu hvis hver eneste af disse ward og grene satte sig for at bringe bare een familie ind i kirken i løbet af det næste år - vi har tolv måneder til at gøre det i. Vi kunne invitere en mand og hans hustru, og måske har de to eller tre børn. Hvis en sådan familie, bestående af 5 medlemmer, blev inviteret til at synge sammen med os, og de blev omvendt, ville vi få 5 gange 7.000 mere med. På den måde kan I se, vi ville få 35.000 nyomvendte, foruden alt det vi ellers gør. Det har stor betydning! Og det er den belønning man får ved at følge profeten, når han beder os om at gøre noget ved det.
De, som er arvinger til alt det Faderen har, må nødvendigvis lære, at hjemmelærerarbejdet er mere vigtigt end at se noget som helst TV-program eller deltage i andre verdslige interesser. Når den stille stemme tilskynder os, lad os så *gøre noget ved det - og gøre det nu!*
Åndelig følsomhed er en gave, som alle, der er villige til at gøre deres bedste, får forærende. Den gives til dem, der har et ønske om at tjene og sjælsstyrke nok til at tage det første skridt, selv når det ikke synes bekvemt. Hvis vi gør vort liv for indviklet, afholder vi os selv fra at modtage Åndens gaver.
Frelseren gav os meget enkle belæringer, der var så smukke, men den såkaldte civilisation har tilført os så mange skuffelser. Omgivelserne i vore dages samfund ser ud til at kræve, at vi påtager os et så fordrejet livsmønster, at det alt for ofte slet ikke kan forenes med de meget vigtigere evige hensigter.

Da søster Simpson og jeg forleden dag gik en tur ad Queen Street i Aukland på New Zealand, kom vi til et bestemt sted ikke langt fra havnen. Vi stod stille der et par minutter, medens jeg fortalte hende om de ting, der skete netop på dette sted under min første mission.

Jeg kunne stadig for mine øjne se, et meget gammelt maoriægtepar stå ved fortovskanten sammen med tusindvis af andre, som vinkede farvel til maorihæren, der marcherede i samlet trop for at blive transporteret afsted, ud i krigen.

Det ældre ægtepar blev meget opstemte, da en ung mand passerede forbi og sendte dem et stort smil. Af deres samtale blev jeg klar over, at det var deres oldebarn, som skulle afsted i krigen.

Den krig, han skulle deltage i , var en atomkrig, hvor der blev brugt de mest kunstige midler for at dræbe tusindvis af mennesker helt anderledes end de krige, der var blevet ført i landet i det 18. Hundredetallet, hvor den ældre maorimand havde været med som ung soldat.

Snart var den unge mand udenfor synsvinklen, og da var det, den ældre mand vendte sig om mod sin hustru og sagde (måske en lille smule kynisk) „Ka tahi kua pakeha tatou." Hvilket i virkeligheden betyder: „Så nu er vi civiliserede." Hvad er civilisation? Hvad er fremgang. Hvad er i virkeligheden vigtigt og hvad er ikke? Vi lærer i skrifterne, at Guds tanker ikke er menneskenes tanker. (Es. 55:8). Intet har nogen sinde været så sandt.

I henhold til Guds åbenbarede ord er der i virkeligheden kun eet formål med denne verden, som er vores, og det overgår alle andre formål. Det går ud på, at vi skal tilvejebringe udødelighed og evigt liv for alle dem, som kommer for at leve her nogle få år. (Se Moses 1:39).

Den yderligere mulighed for at opnå evigt liv og ophøjelse kræver ganske enkelt, at vi personligt retter os efter Kristi lærdomme og evangeliets principper. Men i modsætning til udødelighed, må hvert enkelt menneske være overbevist om nødvendigheden af, og være omvendt til en levevis, som de må lære og efterleve for at kunne opnå det endelige mål for evigheden.

Det mest betagende er, at alle ærlige mennesker over hele verden af hjertet må acceptere sandheden. Frelseren udelukker ikke nogen som helst fra at modtage af sin påvirkning. Sådan er det også i hans kirke i vore dage. Jeg kender en bankmand i Boston, som vil skynde sig hjem på mandag til familiens hjemmeaften (det gør han hver mandag), nøjagtig ligesom en anden bror jeg kender, der har en lille gård i Perus bjerge. Jeg kender en ung far som bor på Tongaøen, Vava'u, som trofast tager ud på hjemmelærerarbejde i sin kano, men hans tro er den samme, som den unge engelske forretningsmands, jeg kender. Han elsker også sit hjemmelærerarbejde og udfører det trofast - de er begge to villige til at *gøre noget ved det*.

Den ældre maorioldefar havde enhver ret til at betvivle værdien af den såkaldte civilisation, som var blevet påtvunget ham. Vor jetalder med atomkraft og automatik under enhver form, vil kunne være nyttig, hvis den udnyttes på rette måde.

Hvis disse kunstige hjælpemidler og automatiske udstyr vil kunne skaffe os mere tid til at undervise menneskeheden i Guds evige principper, så vil vi være umådeligt velsignede. Hvis de blot sætter os i stand til at „tage længere skridt" i en dårlig retning, vil den onde vinde slaget.

Må vi være velsignede med evnen til at røre folks hjerte og virke opløftende, idet vi følger Mesteren og det eksempel vor levende profet på jorden i dag sætter, og bare *gør noget ved det*, beder jeg om i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □